

Бог — єдина, а не остання надія для України

«Якщо Я замкну небеса, і не буде дощу, і якщо накажу сарані поїсти землю, і якщо нашлю моровицю на народ Мій, і впокоряться люди Мої, що над ними кличеться ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати ім'я Мого, і повернуть зі злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую їхній край» (2 Хр. 7:13-14).

Менеджмент духовного життя

«Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й мину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити і того не кидати.

Поводіть ви сліпі, що відціджуєте комаря, а верблюда ковтаєте.

Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здріства та кривди» (Мт. 23:23-25).

Певно, у кожного в арсеналі знайомств є людина дуже вразлива, яка не сприймає критику, може образитися у відповідь на найменше зауваження. Але гірше, якщо така людина – ви самі. Безперечно, слова критики, картання ні для кого не є приємними. Тому психологи радять спочатку сказати щось добре, потім ще раз сказати щось добре, а вже потім переходити до критики, ретельно добираючи слова.

Ісус відразу починає з критики, причому дошкульної. Більшість із нас у реальному житті, зустрівши Ісуса, могли б відразу образитися на Його різкий тон та безапеляційні звинувачення. Може, ображаючись на критику ближніх, я пропускаю Божий голос, який говорить мені принципові речі?

Ісус у цьому читанні має три претензії: жертвує десятину, але забули про суд, милість і віру; відціджує комара, але верблюда ковтає; очищує миску ззовні, а всередині залишає брудно. Причому в кожному з трьох картань згадане щось добре, що роблять фарисеї. Вони, все ж таки, жертвують, відціджують і чистять. Вони постійно зайняті робленням чогось доброго – але не того.

Ісус критикує фарисеїв не тому, що вони нічого не роблять; навпаки, вони докладають зусиль, і саме тому удостоюють-

ся Божою критикою, а краще сказати – коригування. Може, людина, яка абсолютно нічого не робить, у принципі не спроможна почути критику? Почути Бога? Може, мені, до краю зайнятому «виконанням своїх релігійних обов'язків», варто задуматися над тим, що я роблю, і виконувати це розумно, аналізуючи, що має першочергову вартість, а що, у першу чергу, роблю я.

Менеджери кажуть, що треба не просто правильно виконувати різні справи, а виконувати правильні справи. Як багато різних методів, технологій, обліків, звітів, контролю, аналізу, діагностики, цілих наукових дисциплін люди створили для того, щоби ефективніше управляти земним, забуваючи про дорогоцінне майно, яке не зазнає тління і яке потребує не менш дбайливого і розумного менеджменту – менеджменту духовного життя.

КРЕДО.

Чому як злодій?

«Знайте ж це, що коли б господар знав, у яку сторожу приходить злодій, він пильнував би і не дав би підкопати свого дому. Тому й ви будьте готові, бо Син Людський приходить тієї години, про яку й не думаєте»

(Мт. 24:44).

Ісусове порівняння зі злодієм стосується лише двох моментів: несподіваності факту і пильності господаря. Але чому Спаситель наводить таке двозначне і непевне порівняння?

Якщо ми говоримо про злодія, то кожен сприймає його вороже. І коли Ісус порівнює Свій другий прихід із підкопом злодія, то Він унаочнює наше негативне ставлення до цього моменту.

Багатьом людям кінець світу уявляється як щось вороже, небезпечне. Ми можемо скільки завгодно заспокоювати себе думками і словами про те, що Господь добрий, що Він любить, але дня Його приходу ми боїмося: для когось це буде день слави, а для когось – страшний день.

Злодій приходить лише до того, хто щось має. Немає сенсу ризикувати своїм життям заради крихт бідняка. Цим самим Господь натякає, що на день Його приходу наші комори «духовних благ» мають бути повні. Справу нашого спасіння Господь порівнює з дбайливим господарюванням. Чи ставимося ми до свого духовного майна відповідально, дбайливо, по-хазяйськи?

Можливість увійти в господу для злодія в цій притчі Ісус залишає лишень через підкоп. Він не описує інших методів, тому замислимося над цією даністю, розуміючи, що, в принципі, існують ще інші способи для злодія пробратися всередину.

Отож підкоп. І тут пригадується притча про дім, збудований на піску та скелі. Один з євангелістів, описуючи процес будівництва дому на скелі, говорить про необхідність видобати місце для фундаменту. Якщо злодій підійде до будинку, зведеного на скелі, й намагатиметься підкопати, то в нього нічого не вийде. Як максимум, він не здужає підкопати, бо зазвичай крадії не носять із собою лопи, кирки та вибухівку. Як мінімум, спробою підкопу він зчинить переполох, і господар дізнається про злодія.

Чи перебуваєш ти в полоні негативних уявлень про останній день? А який ти господар? Чи знайде у твоїй коморі «божественний злодій» бодай щось, а тим паче цінне? Як будинок своєї душі будувеш ти: на скелі з фундаментом чи на піску?

Християни допомагають армії – молитвою, продуктами, засобами захисту

«Який важкий!» – дивуються ті, хто вперше тримає в руках бронжилет військового. Члени громади ХВС міста Волочиська на Хмельниччині закупили три бронжилети шостого ступеня захисту (вагою понад 15 кг). Кожен обійшовся у 4 400 гривень – сума невеличка, як для громади, яка налічує трохи більше ста чоловік. Однак залишатися осторонь люди просто не можуть. «Це ж наші хлопці, – кажуть вони. – Та й те, чим ми можемо допомогти армії, – тільки крапля в морі. Найбільша допомога – це молитва».

За словами пастора громади Богдана Левицького, у Волочиську, як і в більшості міст і сіл України, люди приходять до церкви на молитву за мир, фактично, щодня. Збирати кошти на бронжилети віруючі вирішили після того, як дізналися, що до райвійськкомату надійшов запит на 200 чоловік з їхнього району для зони АТО. Під мобілізацію потрапив і Олександр, який увірував в Господа зовсім недавно, під час молодіжного з'їзду ЦХВЄУ, що традиційно проходить у Малині на Житомирщині. Один із цих бронжилетів німецько-українського виробництва призначений саме для нього.

Це – лише маленька ілюстрація того, що християни віри євангельської роблять сьогодні в Україні. Мабуть, немає області чи району, де б церкви не опікувалися переселенцями з Донецької та Луганської областей. Наприклад, у Іллічівську на Одещині місцева церква збрала кошти на інвалідні коляски для скалічених бійців, котрі опинилися у місцевому госпіталі. А про гуманітарні вантажі з Рівненщини, якими опікується єпископ Володимир Бричка, засоби масової інформації повідомляли не раз.

1 вересня 2014 р. сайт 8-го армійського корпусу Збройних Сил України опублікував новину про допомогу, яку доставили в

зону АТО з Хмельниччини. Організатор поїздки, лікар онкодиспансеру м. Хмельницького Ігор Світак повідомив, що цього разу волонтери привезли військовослужбовцям 20 комплектів бронжилетів та кевларових шоломів, військовий одяг, взуття, дощовики та багато іншого.

«Загалом на суму 120 тисяч гривень, – розповів Ігор Світак. – Кошти зібрали віряни Церкви ХВС на Хмельниччині. Це вже друга партія допомоги для військових, яка закуплена завдяки їм. Першого разу в церквах Хмельниччини було зібрано майже 90 тисяч гривень, і ось тепер ми закупили майна на 120 тисяч».

Командир 8-го армійського корпусу генерал-лейтенант Петро Литвин дякує волонтерам за духовну та матеріальну допомогу, яка надається військовослужбовцям Збройних Сил України, – говорить на сайті 8-го корпусу.

Звичайно, сотні, а то й тисячі добрих діл, пожертв і справді відважних вчинків, що роблять віруючі, сьогодні залишаються «за кадром». Однак християни добре знають: на небі є очі, від яких нічого не заховане. І це головне.

Наш кор.

Сонце обов'язково зійде

Усе тече, все змінюється в цьому світі... Зміни відбуваються то дуже повільно, так, що їх майже не помітно, то прискорюються до неймовірних швидкостей. Як тепер у нашій країні. Триває війна, але сьогодні характер воєнних дій зовсім не такий, яким він був ще кілька місяців тому; змінюється політична обстановка в Україні; країна трансформується на очах: усе більшої сили набувають різні громадські організації, усе більше людність починає усвідомлювати, що найнадійніше для народу – міцно тримати владу у своїх руках і ніколи не передавати її повністю хай навіть наймудрішим політикам.

Сильно змінюється і Церква Христова. За останні півроку Господь багато чому навчив християн. У найскладніших обставинах політичної кризи ми шукали відповідь на дуже важливе питання: де бути Церкві під час жорстокого двобою непримиренних політичних сил? І, покладаючись на Бога, знайшли тверду відповідь. Ми довго вагалися, намагаючись сформулювати своє ставлення до армії, до воєнних дій, до тих, кому належало взяти в руки зброю, і, довіряючись у всьому Господеві,

зуміли знайти правильні рекомендації для настільки пасти.

Залишається ще одна дуже складна проблема українського християнства – питання єдності. Гадаю, не помилюся, якщо скажу: Ісус чекає від численних наших конфесій примирення, взаємного прощення, зближення, спілкування в християнській любові, єднання під час важких випробувань для Церкви і країни, згуртування для морального оздоровлення суспільства, для справ милосердя та благодійності. Якись зрушення в середовищі Церков є, ведуться постійні дискусії на тему об'єднання православ'я, якись неспівмірні кроки до зближення з православними, здається, роблять греко-католики. Принаймні у середовищі традиційних конфесій є розуміння, що сильно постарілий екуменізм сьогодні гостро потребує омолодження активною практичною діяльністю в нових історичних умовах. Але ось із протестантами, цією молодію потужною гілкою українського християнства, справи, як на мене, майже не просуваються.

Суспільство змінюється, але ставлення його до нас, євангельських християн, все ще залишається цілком радянським. Суспільство нас вперто не бачить. Якщо якийсь батюшка – нехай Бог ясно благословить його – взяв на виховання п'ять-десять сиріт, то про це дізнається вся країна; якщо десь при храмі зібрали кілька тонн гуманітарки, то інформа-

ція про велику подію миттєво піде по всіх каналах з фанфарами, але кому, крім нас самих, сьогодні відомо, скільки машин з усім необхідним для армії відправлено з наших молитовних будинків на схід, скільки переселенців ми прихистили, скільки наших пасторів і вірних загинули від руки окупантів, допомагаючи нашим солдатам їжею, медикаментами, словом підтримки?

Що взагалі відомо світу про нашу соціальну діяльність? Про безліч реабцентрів для наркозалежних, про благодійні їдальні, притулки для сиріт, літні табори для дітей, центри соціальної допомоги і так далі? Практично нічого. По всій країні створено буквально сотні таких установ – без жодної копійки допомоги з боку держави. А вона, ця держава, активно користується нашою працею, з усіх сил вдає, що нас не існує. Немов ми комусь загрожуємо. Немов претендуємо на чийсь владу. Немов підриваємо чийсь авторитет. Немов не любимо нашу Батьківщину так само, як люблять найчистіші мирські патріоти.

Любимо, і, може, навіть сильніше, тому що знаємо: цю землю дав нам Господь, і, як безцінний дар Божий, ми мусимо її берегти, доглядати, захищати і нікому не віддавати, якщо цінуємо милість Божу. То в чому ж наша провина перед народом? Ніхто вам не дасть чіткої відповіді. А все просто: вина наша єдино в тому, що ми не православні.

Такий сьогодні рівень демократії в Україні, така толерантність, такі взаєморозуміння і повага між людьми. Комуністи дуже успішно використовували у своїй політиці принцип «розділяй і владарюй», їм було вигідно, щоб люди й різні соціальні верстви ворогували між собою, тоді ними значно легше

було маніпулювати, граючи на протиріччях. А хто сьогодні в нашій країні так наполегливо підігріває неприязнь, намовляючи населення проти «сектантів», хто так успішно заробляє політичні дивіденди на невігластві, інертності та лінощах громадян?

Ті, котрі служать дияволу. Слава Богу, у нас, все ж таки, не Росія, і ми, не зважаючи на загальне мовчазне неприйняття зовнішнім середовищем, не чекаючи похвал, робимо доручену Богом справу. Аби тільки не заважали та не поливали нас наклепами й брудом через ЗМІ. І наша рука дружби, простягнута до всіх, хто бажає миру і добра, ніколи не опуститься, як би до нас не ставилися.

Господь підняв безліч людей на молитву. Моляться навіть ті, котрі ніколи раніше не молилися. Перебуваючи в становищі, коли ніхто з розвинених країн не хоче або просто боїться нам допомогти, народ України все більше розуміє, що тільки Бог може бути для нас непорушною надійною опорою. Пройдемо навчальний курс, здамо іспит і переможемо! Слава Господеві!

Не надто перебільшу, якщо скажу, що тепер за Україну моляться увесь світ. Принаймні протестанти – це абсолютно точно. Євангельські християни є на всіх континентах, між ними існує непоганий зв'язок. Вони не припиняють молитов. І це найвагоміша заповідь нашої перемоги. Бог не може не почути, не може не відповісти тим, хто молиться за свободу і справедливість.

Невідомо, скільки доведеться принести жертв, цього не уникнути, але ми, молитовно перебуваючи в тісному контакті з Творцем неба і землі, переможемо. І це так само невідворотно, як вранці схід сонця.

В. К.

Колись казкова дівчина Ассоль повірила у справжність мрії, дочекавшись принца на кораблі з багряними вітрилами. Так і команда віруючих з цілої України, поєднавшись у спільному покликанні, підняла «Вітрила надії» зруйнованого дитячого будинку у Слов'янську, давши дітям нове житло та гарантію дитинства.

«Ідея була така. Раніше ми разом служили у Молитовному наметі на Майдані. Коли ж все скінчилося, ми задумалися про те, що б ми могли робити далі, де б могли знадобитися. Не лишалося ніякої мети, ми могли просто молитися. І тоді я побачив зруйнований дитячий будинок «Вітрила надії» у Слов'янську, який знищили артилерійськими залпами. І зрозумів – ми це зможемо змінити», – розповідає організатор групи з відбудови дитячого центру Ігор Прус.

У звичайному житті Ігор – співзасновник будівельної компанії, тому ця ідея була особливо близька для нього. Пізніше кількість бажаних стала зростати рекордними темпами, ось вже три групи волонтерів-будівельників відпрацювали по тижневі на об'єкті. Нарзати розпочато внутрішні роботи, відновлені стіни та поставлені нові вікна.

А все починалося з того, що першим у розвідку відправився Ігор, аби встановити обсяг робіт. Йому довелося добиратися з кількома пересадками, бо на той час в Слов'янську ще чулися постріли. Їхав він до пастора Петра Дудника, який і порядкує в цьому дитбудинку, заснованому при церкві. Уперше вони зайшли у зруйноване приміщення через день після розмінування. Самі ж діти-сироти, завчасно були відправлені у християнський табір під Київ, а пізніше повернулися до Слов'янська та тимчасово живуть у родинах віруючих.

«Там було страшно, мов у Чорнобилі. Трави по пояс, вікна та двері забиті деревом. Все в уламках, розтрощене... Залізли всередину, а там теж моторошно – мародери винесли все, що змогли. Навіть забрали труби опалення та крани з умивальників. Як будівельнику мені було важко уявити, як можна відновити будинок», – згадує Ігор.

Наступного ранку була поминальна молитва за чотирма протестантськими служителями, яких розстріляли терористи. Після того організатори зібралися у Києві на зустріч з волонтерами, аби зрозуміти, як найкраще організувати роботу. Зупинилися на тому, що створили окрему сторінку у Facebook та попросили людей жертвувати гроші

Підняти вітрила надії

Як у Слов'янську відновлюють дитячий будинок

Ігор Прус

та будматеріали, тому що так менше спокус та сумнівів з їхнього боку.

«Одразу ж відізналися багато гарних донорів. Неочікувано першою до нас звернулася компанія МТС, виділивши 10 000 грн та поповнення на мобільний зв'язок для всіх учасників першої групи будівництва. Відгукнувся виробник склопакетів із Західної України, взявши на себе заміну всі вікон. Вийшли на зв'язок від місії «Еммануїл», пожертвувавши нам 70 000 грн. Деякі давали двері, інші – просто гроші, а нині надходить допомога з усього світу. Якось прийшли кошти навіть з Росії, з Ростова-на-Дону, від братів з церкви. Ми їх запрошували взяти безпосередньо участь у процесі, але в них поки якісь військові збори», – розповідає Ігор.

Відтак кожної середи відправляється нова місія на будівництво, міняючи тих, хто працював там протягом тижня. Серед волонтерів зберігається пропорція між професійними будівельниками та людьми, які просто бажать допомогти. Це ще й додаткова можливість здобути нові вміння. Цікаво, що в черзі до проекту стоять чимало жінок, коли з чоловіками – більша проблема.

Активісти почали приходити звідусіль, переважно від євангельських церков та громад, де були розміщені оголошення. Було й таке, що до місії долучилися двоє невірних. Сдиний проблемний епізод виник тоді, коли в групі виявився віруючий, який відмовився святкування суботи – він відмовився працювати в той день.

Ігор запевняє, що вони готові взяти і мусульманина: «Ми можемо взяти і мусульманина до гурту, аби він тільки дотримувався наших загальних правил. Адже був прекрасний досвід Молитовного майдану в Донецьку, де разом з християнами різних деномінацій молився і муфті ДУМУ «Умма» Саїд Ісмаїлов. От і двох атеїстів взяли, хоча вони, як мені здається, вже стоять на порозі віри».

Серед гостей першої робочої групи виявився і американець голландського походження Рональд Гросс. Він приїхав сюди за покликанням, сам походить з християнської родини і є восьмою дитиною у батьків. «У них є певна місія в Америці, такі собі літні трудові табори для підлітків. Вони дуже гарно дисциплінують та навчають будівельній майстерності, тому Рональд став нам у нагоді. Лише одного разу мені довелося наполягти на тому, що каску на будівельному майданчику носять всі, а так з ним було чудово працювати та молитися», – пояснює організатор.

Інші помічники – бригада будівельників із Західної України, чимало киян, мешканці Волинської та Рівненської областей.

Вдалось потрапити і на відправлені третьої групи працівників, які рушали автобусом зі столиці. Усі вони кажуть, що просто «відчули поклик», тому вирішили докласти трохи своєї праці в проект. Серед них – пастори євангельських церков, професійні будівельники, а також тенор гурту MenSound, заслужений артист України Володимир Сухин. Він пояснив, що зміг вирвати час між гастролями для корисної справи: «На щастя, є час і бажання. Нині не час лежати на дивані, тому я радий, що мої руки можуть чимось послужити. Я самостійно побудував свій будинок і сподіваюся, що і мої поради стануть у нагоді. Окрім того, я батько шістьох ді-

Олексій Сатенко

тей, а тому проблема дитячого будинку мене особливо торкається».

Серед волонтерів третього заїзду – і три молоді хлопці з церкви «Нове життя». Вони соромляться говорити на диктофон, але коротко пояснюють, що їхні серця відізналися на заклик Ігоря, а батьки не змогли заперечити.

Окремо стоять двоє колишніх узалежнених з церкви «Відродження». Вони спеціально виокремили час між роботою, аби допомогти «Вітрилам надії». Один з них, 30-річний Микола, після лікування став пастором для роботи з підлітками.

Ситуація в самому Слов'янську досі неоднозначна, хоча всі учасники місії переконані – люди не хочуть повторення цього жаху. Місто починає потроху відновлюватися, запрацював лізбзабуд. На думку Ігоря, містяни аналізують те, що сталося, і вважають це жорстоким уроком: «Моя думка така: населення міста 120 тисяч, серед них були 400 бабусь за повернення СРСР і 400 потенційних терористів. Усі інші просто промовчали, а тому допустили такий розвиток подій. Вони зрозуміли, що ті, хто кличе в Росію, – це ширма, бандити. І подібне там вже не повториться, вони того не хочуть. Вони бачать, хто приїхав відновлювати

дитбудинок, вони бачать приклад».

За словами пастора Олексія Сатенко (церква «Голгофа»), людям ще важко усвідомити, що відбулося. Адже кияни та інші переживали протистояння майже півроку, вони знали, за що йдуть на ризик.

За його словами, під час першого приїзду групи будівельників місцеві мешканці довго не могли повірити, що люди за власні кошти взялися за «Вітрила надії». Деякі запитували, скільки їм насправді платять, але не сперечалися, коли їм казали, що це все робиться від щирого серця. Однак зсув у свідомості людей все ж відбувся, хоча глобальних змін варто чекати аж через багато років.

«До армії ставлення міняється, тому що для них це реально визволителі. До влади зміна ставлення ще попереду, їм треба розібратися, що це таке, тому що поняття ще дуже розмите. Я вважаю, що в нашій старій ментальності живе ідея, що влада – це погано. При цьому раніше не було чіткого розуміння, що Слов'янськ – це Україна. І це, боюся, зміниться не так швидко, як хотілося б, це дуже тривалий процес. Але головне, що він вже розпочався».

Олексій Сатенко зазначає, що єдність християн вже дала чимало позитиву, а тому цей проект може стати глобальним. «Ісус казав, що про нас дізнаються, що ми – Його учні, з любові між нами. Любов понад якісь погляди, понад навіть політичні відокремлення. Як мінімум добре, що ми разом, і це триватиме далі. Навіть відновлення однієї споруди має йти далі, люди мають єднатися. Попереду багато роботи, але це дуже корисно для нашого народу. Перед відкриттям дитбудинку ми хочемо зробити для місцевих жителів концерт, роздати подарунки, показати, хто ми є. Це глобальний проект з відбудови, люди продовжують долучатися», – запевняє Олексій.

Подальші плани групи віруючих – це відбудова нових об'єктів, тому що попередні учасники та нові волонтери готові працювати далі. Ігор висунув певні умови щодо майбутнього проекту: це має бути доволі великий об'єкт, аби там могли працювати всі люди з групи, однак він має нести соціальне значення для міста.

«Але відновити стіни – це ще не все. Важливо допомагати дітям й надалі, тому що їм важливо їсти щодня, щось вдягати, мати надію на майбутнє. Їм треба всьому вчитися самостійно, а наше завдання – виховати їх культурно і морально, це все треба прищеплювати», – підсумовує Ігор.

Тетяна МУХОМОРОВА-КАЛЕНИЧЕНКО. РІСУ.

● НАУКА І ХРИСТІАНСТВО

Граф Цинцендорф

Спливав час, настав вечір, а відвідувач ніяк не з'являвся із коридорів галереї. Стурбований службовець знайшов його перед картиною Доменіко Феті «Оце людина!». Чемно кашлянувши, представник галереї тихо повідомив графа, що заклад має зачинятися на ніч. І раптом на півслові запнувся, коли молодий вельможя повернувся до нього.

Дитинство і юнацькі роки

А починалося все, як і у всіх. 26 травня 1700 р. у дворянській сім'ї Цинцендорфів у Дрездені народився хлопчик, якого назвали Ніколаєм Людвігом. Усі в сім'ї Цинцендорфів були ревними прихильниками релігійного руху пієтистів, тому не дивно, що хресним батьком молодого графа став засновник цього руху Філіп Якоб Шпенер. Протягом перших десяти років дитя зростало в лоні сім'ї в атмосфері любові й поклоніння Господу.

Відтак молодий граф був відданий до навчання в Гаалі, у відомий на той час «Педагогіум», заснований А. Г. Франке. Саме там, у школі, остаточно сформувалися його пієтистичні погляди.

Пізніше був Віттенберзький університет (де колись викладав Мартін Лютер). Поряд із вивченням права й приготуванням до державної служби, Ніколай студіював Біблію, праці Мартіна Лютера, зустрічався із визначними релігійними діячами свого часу й подорожував Європою. Така «бурхлива» теологічна самоосвіта наклала відбиток на майбутню долю Цинцендорфа. Сприймаючи близько до серця заклик Лютера, хоча й відкидаючи певну ортодоксію великого реформатора, молодий граф хотів усім серцем служити Богові й повністю доверити Йому своє життя.

Духовна посвята

Ще в Гаалі він організував союз, що носив назву «Орден гірчиного зерна» (Mancipia virtutis), члени якого поважали вчення Христа не на словах, а всім своїм життям. Усі, хто бажав вступити в цей орден, мали давати обітницю, що визначала їхню долю назавжди:

- бути добрими до всіх людей;
- бути вірними Христу;
- нести Євангеліє світові.

Кожен член ордену носив каблучку із написом «Ніхто не живе для себе». Сам Цинцендорф часто молився: «Нехай будуть ще тисячі тих, хто в призначеному Тобою плані й шляху і в тих повеліннях, до яких Ти покликав їх, не залишаючи свого звичного поклоніння й не створюючи для себе нової церкви, виявлять свою внутрішню сутність як мужі Божі, як члени Твого невидимого й істинного Тіла перед усіма людьми заради Тебе. Амінь».

Місіонерська діяльність

Бог дарував Ніколаю можливість не словом, а ділом проявити свої переконання. 1722 року, почувши про гоніння на протестантські церкви в Моравії,

Біля входу в картинну галерею Дюссельдорфа зупинилася дорога карета. Із неї вийшов молодий чоловік років 19. Його одяг, постава, поведінка свідчили, що цей молодик – представник знатного роду. Службовець, який зустрічав високого гостя, шанобливо застиг у дверях.

Як пізніше з'ясувалося, відвідувачем галереї був імперський граф Ніколай Людвіг фон Цинцендорф. На той час він подорожував Європою й відвідував визначні місця батьківщини. Шанобливо провівши вельмиповажного гостя до початку експозиції, службовець тихцем залишив графа, щоби той міг на самоті насолодитися великими полотнами.

Цинцендорф надіслав запрошення із пропозицією усім пригнобленим переселитися у його володіння. Для цього він виділив помістя Бертельсдорф, де знесені люди могли заснувати своє поселення. Так утворилося поселення Гернгут, яке на довгі роки стало центром релігійної думки, духовного оновлення та місіонерського життя. Хоча варто зазначити, що цьому передувала непростя й досить терниста дорога.

Річ у тім, що в поселенні зібралися люди з різними, часто кардинально протилежними релігійними практиками. Багато хто відізнався на щедру пропозицію графа, приїхали переселенці-протестанти з різних куточків країни. А така неоднорідність людей призводила до неминучих конфліктів усередині громади. Проте Бог виявив милість. 13 серпня 1727 р., під час проведення вечери Господньої, більшість людей примирилися між собою. За словами свідків, у цей день «зійшов Святий Дух Гернгута». Відтоді Гернгут

стає центром місіонерської діяльності.

Сам Цинцендорф після офіційної заборони домашніх релігійних зібрань того ж року покидає державну службу й повністю віддається служінню на Божій ниві. Талановитий організатор, Ніколай створює місіонерський рух, який має на меті донесення Євангелія народам світу. Для цього були засновані школи з підготовки місіонерів, розроблені місіонерські плани, друкували літературу й збирали фінанси для підтримки місіонерів.

1737 р. Цинцендорф був рукопокладений на єпископа Моравської церкви. Це привертає увагу німецької влади, яка вислала комісію для перевірки громади Гернгут. Проте комісія не знайшла нічого протиправного, що дало би змогу застосувати якісь санкції проти Цинцендорфа, і визнала діяльність духовного центру прийнятним для Лютеранської Церкви. Опісля місіонерська діяльність центру лише поширюється. Нідерланди, Данія, Прибалтика, Росія були охоплені багатьма благовісниками з Гернгута.

1741 р. Цинцендорф звертає свій погляд на Північну Америку. Він бажає доносити Євангеліє корінним народам і навіть сам їде до індіанців. Проте хороший організатор – не означає хороший благовісник. У поведінці родовитого вельможі відразу ж проявляються нотки зверхнього ставлення до індіанців, нетерпимість, зневага. У результаті граф змушений був визнати свою неспроможність як місіонера й повернутися до організаційної сфери.

Сімейні негаразди

Останній період життя графа видався неоднозначним. З одного боку – величезна діяльність, безліч служінь, заснування шкіл і навчальних закладів, будівництво церков, написання статей і духовних гімнів (кажуть, що він написав до 2000 різноманітних гімнів і духовних пісень, які використовувалися у церковному житті).

І попри це шлюб цього великого діяча

розпався. На той час шлюб Ніколая й Ердмут Цинцендорфів уже перетворився на формальність. Проводячи багато часу в поїздках і служінні, граф геть занедбав сім'ю. Діти не бачили його місяцями. І хоча дружина за відсутності графа вела всі його справи, це не могло замінити справжні сімейні стосунки.

Смерть дружини викликала в Ніколая справжнє горе. За свідченням Джона Вейліу, біографа Цинцендорфа, «горе графа посилювали докори сумління. Він не був справедливим до Ердмут. Не потрібно говорити, що він був їй невірним, адже він зберігав себе в чистоті під час довгих розлук із нею. Але він учинив безглуздо, забувши, що вона була жінкою, його дружиною і матір'ю його дітей».

Трагічне схилення до містицизму

Після днів жалоби Ніколай одружився із Ганною Нітхман –селянкою, вірною послідовницею його ідей і прихильницею його служіння. Проте цей шлюб тримали в секреті з огляду на недворянське походження Ганни. Саме вона сильно вплинула на графа та його бачення християнства. Під впливом дружини Цинцендорф усе більше схилявся до містицизму й «духовного споглядання Христа». Ця позиція настільки заповонила графа, що те, що він вважав головним – доносити Євангеліє людям, – стало перепорою для містичного переживання стосунків із Христом.

Ідея пережити смерть Христа і купатися в Його крові так заволоділа графом, що він заснував орден «маленьких дурників», які мали поводитися, мов діти, й «купатися в крові Христа, неначе маленькі рибки».

Така крайня містична позиція лідера призвела до того, що увесь заснований ним місіонерський рух опинився на межі банкрутства, а справа, яку заснував граф, дійшла до катастрофи. Святкування різноманітних християнських свят відбувалося із величезним розмахом і пишністю. Витрачалися шалені кошти на

різноманітні непотрібні речі, що вкинуло громаду в боргову яму. Цей борг – п'ять мільйонів марок – був погашений лише 1801 р. Сам граф зaledве уникнув боргової тюрми й примусово переїхав до Лондона.

Найголовніше – любов до Бога і людей

І ось там, далеко від виру подій, Ніколай Людвіг фон Цинцендорф починає розуміти, якої шкоди завдав справі, на яку поклав усе своє життя. Він переглядає свою теологію й починає звільнятися від хибних учень і позицій. Розуміючи, який розбрат посіяв у головах багатьох віруючих, Цинцендорф організовує братський союз, що об'єднав лютеран, реформатів і моравських братів. Він стверджував, що єдина річ, яка об'єднує усіх християн світу, – це віра в те, що все необхідне й вічне дане світові в ученні Ісуса Христа («Originalreligion» des Heilandes). І ця його остання праця була неоціненним вкладом у християнство того часу, адже вона показала, що в любові до Бога й людей усі християни мають шанс об'єднатися і нести Євангеліє світові.

У 1760 р. граф Цинцендорф повертається в Гернгут, де 9 травня відходить до Бога.

Чи може одна людина вплинути на світову історію? Чи може один стояти проти всієї системи світу? З людського погляду – ні. Але з Божого погляду саме ті, хто сміливо йде та в Ім'я Господа жертвує собою, можуть перевертати гори. У їхньому житті може бути не все гаразд, вони можуть помилятися і збочувати, але Бог пильнує Своїх і скеровує їх на правильну дорогу.

Особистість графа Цинцендорфа для справи благовісту має надзвичайне значення. Його віра, любов і вірність Спасителю стали джерелом натхнення для багатьох місіонерів, які їхали в різні куточки світу, щоби нести світло Євангелія людям.

Олег БЛОЩУК.

Праведники сьогодення

«За Радянського Союзу в одному гумористичному журналі була рубрика, де актуальні проблеми подавали у вигляді історій за участю грішників і чортів у пеклі. Цікаво уявити «найкращих людей країни» в такому оздобленні. Ну, з депутатами все зрозуміло. Їх змушуватимуть створювати коаліцію в кп-п'ячому казані й жити за тими законами, що самі ухвалили. Чиновників – продавати нечистим у пекло дрова з виплатою всіх «відкатів». ДАІ, що возитимуть вугілля тачками, штрафуватимуть на кожному розі. Нечесні журналісти муситимуть писати «заказухи» на дідьків, які після того їх-таки мучитимуть. Із пеклом зрозуміло. А хто ж наповнюватиме рай? Які вони, нинішні праведники?»
Дмитро Вовнянко, «Український тиждень».

Цікаво, що журналіст прагне знайти саме праведників, а не найпопулярнішу конфесію в Україні. Важливо також відзначити, що спершу йому впали в око саме «грішники». Так, їх

скрізь повно. Однак, кажучи так, ми забуваємо, що кожен із нас робить ті ж самі, м'яко кажучи, не дуже правильні вчинки, але в менших обсягах, ніж люди при владі. Ганимо ж, насамперед, керманців, бо вплив їхніх учинків або бездіяльності відчуває велика кількість українців. Хоча дія наших гріхів не менш серйозна. Буває, що наше бажання зробити по-своєму шкодить нашим дітям, друзям...

Переглядаючи українські періодичні видання, читаєш про багатьох нібито праведників. Їх шанують, возвеличують, дякують, ними захоплюються. Той у віршах оспівував Україну та відсидів у в'язниці за патріотизм, той пожертвував багато грошей на сирітський притулок, той подарував сучасні ноутбуки багатодітним родинам. Інші надсилають подарунки неможливим сім'ям, жертвують на проведення літніх таборів.

Та якщо ми справді шукаємо праведників, не спотворюючи суті цього слова, – то варто взяти до уваги, що не всіх тих, хто робить добро, можна вважати праведниками. Бо, як не крути, є лише два мотиви роблення добрих учинків: для свого задоволення і для Бога.

Те, що хтось робить добро заради себе, дуже

швидко виявляється. Людина або розчаровується, що її внесок неналежним чином цінують, або втомлюється бути «добрим ангелом». «Коли праведність ваша не буде ясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне!» (Мт. 5:20). Так говорив Христос: то не праведність, якщо ти милий та щедрий про людське око. Роблення багато добра для того, щоб «перекрити», «переважити» свої злі вчинки або ж добротворчість заради отримання схвалення людей – усе це людська праведність. Ось що говорить Господь про таких людей: «Не приносьте ви більше марного дару, ваше кадило – огида для Мене воно... Новомісяччя ваші й усі ваші свята – ненавидить душа Моя їх...» (Іс. 1:12).

Ці люди виконують усі релігійні ритуали, святкують свята, але Бог говорить, що коли твоє серце повне заздрості та зла, то Він ненавидить твої дії та твої добрі вчинки. Для одних людей робиш добро, а інших зневажаєш. Сиріт годуєш, а циганів та євреїв обзиваєш. Друзям допомагаєш, а дружину принижуюєш.

Та є серед нас істинні добродійці. Їх мало, але вони все ж є! Ісус – Світло для світу. І життя їх світиться. Ісус – Хліб життя. І вони «годують» інших. Ісус – жива вода. І вони не проходять повз спраглих. Вони справді будуть вічно жити, бо слідує за Тим, Хто воскрес і вічно живе! Вони не «заробляють» собі Царство Боже і не шукають людської похвали. Їх доброта походить від Бога і йде до Бога.

Праведники шанують Церкву, бо Божа Церква складається з Божих людей.

Праведники не розчаровуються, бо зважають на Божу оцінку.

Праведники не втомлюються, бо роблять те, що їм подобається.

Праведники кожного разу збільшують кількість добра, бо й самі отримують більше.

Праведники ніколи не безробітні, бо завжди знаходять потребуючого й нездоложеного.

Праведники не зважають на одяг та посаду, бо їм дано бачити серце.

Праведники не забувають людей, хоч би скільки їх було, бо дивляться на світ згори.

Праведники не минають ближнього в біді, бо це їхній брат.

Праведники завжди мають промінь надії, бо живуть у світлі.

Праведники роблять вражаючі речі, бо бачать невидиме.

Праведники різко відрізняються від інших, бо кожен день вважають величезним благом.

Чи впізнали ви праведника, який, можливо, є вашим другом, знайомим, колегою, випадковим попутником?

Мимоволі приходить думка: а хто ж я?

Людмила ДМИТРУС.

«...Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Мт. 24:3).

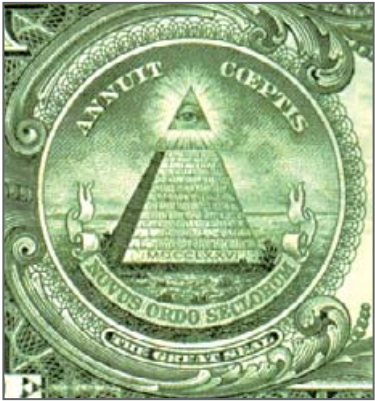
Новий світовий порядок

Ірвін БАКСТЕР

Останнім часом ми все частіше чуємо про новий світовий порядок. Що це за порядок? Це не просто якесь там чергове правління, це світове правління антихриста, яке формується просто вже.

Пророцтво про виникнення світового правління міститься в Біблії. Але чи знаєте ви, що фраза «Новий світовий порядок» записана на доларових купюрах? Що цей напис робить на доларовій купюрі? І чому вона написана латиною?

Погляньмо уважно на долар. Під зображенням піраміди розташована стрічка з написом «novus ordo seclorum». Novus – це новий, ordo – порядок, а seclorum – це світ. Напис цей напис помістили на доларову купюру 1935 року – з ініціативи президента Франкліна Рузвельта. Цікаво, про що він думав, коли дав наказ це зробити? Виявляється, Рузвельт мріяв про побудову світового правління. Саме йому належала ідея створення ООН. Коли в 1935 році він помістив на долар цей напис, він вже передбачав 1945 рік, коли виникла Організація Об'єднаних Націй.

Але звернімося до біблійних пророцтв стосовно цієї теми. Таких пророцтв декілька. Насамперед розглянемо те, що написано в 13-му розділі Об'явлення: «І я бачив звірину, що виходила з моря, яка мала десять рогів та сім голів, а на рогах її було десять вінців, а на її головах богозневажні імена». А звірина, що я її бачив, подібна до рися була, а ноги її як ведмежі, а паша її немов лев'яча паша. І змії дав їй свою силу, і престоло свого, і владу велику» (Об. 13:1-2).

Пригадуєте наші дослідження про США з сьомого розділу Книги пророка Даниїла? У 13-му розділі Об'явлення згадуються ті самі символи, лише їм надається інше значення. Зауважте, що звір мав тіло леопарда, лапи ведмеда, а пашу лева. У нього було десять рогів і сім голів. Не забудьте, що дракон віддав змієві свою силу, свій трон і велику владу. Що все це означає?

Чи зауважили ви різницю між описами пророка Даниїла і Івана Богослова? Символи однакові, хоча в Даниїла це четверо окремих звірів. Книга Об'явлення була написана через 650 років після Книги Даниїла. Просто дух перехоплює від Божих об'явлень!

Перенесімося в 550 рік до Р. Х. У записках Даниїла ми бачимо чотирих звірів: лева з орлиними крильми, ведмеда, чотириголового леопарда і десятирогого звіра. Минає 650 років, ми потрапляємо приблизно в 96 рік нашої ери – рік написання Книги Об'явлення, і зустрічаємо ті самі символи.

Фактично, це два біблійні уривки-близнюки. Це одне й те ж пророцтво з різницею в 650 років. Як це можливо, що символи з Даниїла 7 до деталей повторюються в Об'явленні 13? Відповідь дуже проста. Обидві книги, незважаючи на величезний розрив у часі, написав Один і Той Самий Автор. Він лише секретарів-друкарів поминав.

Хіба Біблія не вчить нас, що під час написання Святого Писання люди були натхнені Святим Духом? А це значить, що Слово Бога – це Боже Слово! Бог написав всю Біблію, але при цьому Він вживав різних людей як свої інструменти. Тому не дивно, що в книгах Об'явлення і Даниїла використані ті самі символи.

Але хоча символи однакові, значення

їхне різне. Зауважте, що четверо звірів з Даниїла 7 в Об'явленні представлені одним звіром. Ми вже знаємо, що ці четверо звірів у Даниїла символізують нації, які будуть існувати в час Другого приходу Христа. В Об'явленні 13 ми маємо справу з одним звіром. Що це за звір? Виглядає на те, що ці чотири нації злилися воедино, ставши одним звіром, одним царством, однією нацією. Ось вам і картина правлячої системи і єдиного світу.

Не забуду ту мить, коли мені все це стало зрозуміло. Спочатку я побачив, що лев – це Великобританія, ведмідь – Росія, леопард – Німеччина, а десятирогогий лев – відроджена Священна Римська імперія. Потім я почав вивчати 13-й розділ Книги Об'явлення. Я зауважив, що щось пропало. Що сталося з орлиними крильми? Апостол Іван нічого не говорив ні про орлині крила, ні про чотири крила, які були на спині леопарда. Що б це мало означати?

Відповісти на це питання з абсолютною впевненістю складно. Відомо, що орел символізує США. Може, відсутність згадки про крила вказує на те, що Америка чезне до того часу? Між пророцтвами в Даниїла 7 і Об'явленні 13 відбудеться третя світова війна, яка знищить 1/3 людства. Я впевнений, що США обов'язково братимуть участь у цій війні. Так що існує ймовірність того, що ми можемо бути стершими з лиця землі. Або ж ми виграємо війну, але при цьому зазнаємо великих втрат – від 25 до 50 млн. людей.

Біблія не говорить про те, якими будуть наші втрати, але, можливо, після цієї війни американці поминають політику і вирішать сидіти вдома і не втручатися в чужі справи. А можливо й те, що США підпадут під міжнародну ізоляцію.

Як би там не було, цей комбінований звір з Об'явлення 13 показує правління останнього часу на чолі з антихристом. На сьогодні ООН – це єдина сила і структура, призначена для того, щоб стати правлячою системою світового порядку. Нині ми вже звикли до таких понять, як глобалізація і новий світовий порядок. Що ж принесе нам всесвітня інтеграція? Добро чи зло?

В Об'явленні 13:2 сказано, що змії дав цьому комбінованому звіру свою силу, престол і велику владу. Хто такий змії? Нам не треба нічого придумувати, тому що в Об'явленні 13:9 ясно сказано, що змії – це вуж стародавній, що зветься диявол і сатана. Отож виходить, що це світове правління останнього часу отримує свою силу, трон і владу від сатани.

Зрозуміймо ось що – за утворенням єдиного світового правління, нового світового порядку стоїть диявол. Це він – злий геній-натхненник.

Чи не думали ви про те, як їм вдається прощтовхнути свої ідеї? Таке враження, що їм підвладні засоби масової інформації, банківські і політичні системи світу. Так і хочеться запитати: а що це за видатний розум, який все це комбінує? Об'явлення 13:2 дає точну відповідь. Змії-диявол дав цьому комбінованому звіру чи світовому правлінню свій трон, силу і велику владу. У третьому вірші читаємо, що одна з його семи голів була смертельно поранена: «А одна з її голів була забита нїби на смерть, але рана смертельна її вздоровилась. І вся земля дивувалась, слідуючи за звіриною!».

А чому ж у звіра сім голів? Це сума голів з Даниїла 4:7, за винятком орла, який більше не згадується. Порахуймо разом усі голови з четвертого розділу Книги Даниїла: одна в лева, одна в ведмеда, чотири у леопарда і одна в десятирогого звіра. Сім голів вказують на те, що всі ці нації: Великобританія, Росія, Німеччина і відроджена Священна Римська імперія, представлена нині Європейським Союзом, зійдуться разом і утворять світове правління, яке очолить антихрист. Звернімо увагу на те, що це формування набуде великої популярності. Апостол Іван говорить, що жителі землі будуть зачаровані новим світовим порядком, або звіром, і підуть за ним. Більшість людей вважатимуть це новоутворення найчудовішою подією в історії людства.

РОЗУМІННЯ

У п'ятому вірші 13-го розділу читаємо: «І їй дано уста, що говорили зухвале та богозневажно». Цьому семиголовому десятирогому звіру будуть дані уста. З іншого тексту Писання нам відомо, що це уста антихриста, світового лідера, який буде панувати короткий час, поки не приїде Христос і не виграє Армагедонську битву. Звернімо увагу на другу половину цього вірша: «І їй дано владу діяти сорок два місяці». Антихрист перебуватиме при владі 42 місяці. Часто говорять про його семилітнє правління. Але це не так. Тут сказано, що йому буде дозволено панувати лише 42 місяці. У Другому посланні до солунян говориться, що антихрист відкриє свою суть тоді, коли займе місце в Божому храмі і буде видавати себе за Бога. За словами Христа, правління антихриста розпочнеться з гідоти запустіння. Гидота запустіння буде мати місце за 42 місяці перед другим приходом Христа і Армагедонською битвою.

Отож, у нас є декілька підтверджень того, що правління антихриста триватиме 3,5 року. Здавалося б, це зовсім мало, але насправді це будуть страшні і довгі дні безжальної тиранії. Ось що з цього приводу сказав Ісус: «Тоді буде велика скорбота, якої не було від початку світу і донині і не буде». Це буде щось значно гірше, як гітлерівський Голокост і хрестові походи Середньовіччя.

Написано також, що в семиголовому звіра – лев'яча паша. На що це вказує? У нього сім голів: одна лев'яча, одна медвежа, чотири – як у леопарда і одна – десятирогого звіра. Чому ж Писання конкретно говорить про лев'ячу пашу.

Виявляється, що впродовж всієї історії найбільшою перешкодою на шляху до створення світового правління був мовний бар'єр. Пам'ятаєте, як люди в Старому Заповіті спробували в Вавилоні змайструвати світове правління? Вони почали будувати вежу заввишки до небес. А Бог перешкодив їм, змішавши їхні мови. У результаті вони перестали розуміти один одного. І спроба створити світове правління провалилася. Із плином часу Бог таки затвердить Своє світове правління, але тільки після приходу Його досконалого Ставленника. Пам'ятаєте, тоді сказав, що влада розбещує, а абсолютна влада розбещує абсолютно. Коли керування світом потрапляє в руки когось, окрім Князя Миру – Ісуса Христа, тоді починаються часи жорстокої тиранії. Влада розбещує абсолютно. Антихрист перетвориться на найбільш аморального правителя у всій історії людства.

Отож Писання стверджує, що у звіра буде сім голів, але паша чи уста його будуть лев'ячі. Про що це говорить? Про те, що вже відбувається у нас на очах, – про процес глобалізації і формування нового світового порядку. Той факт, що у світового правління буде лев'яча паша, вказує на те, що англійська мова буде всесвітньою, іншими словами – офіційною мовою Нового світового порядку. Чи відомо вам, що від пілотів, які виконують міжнародні рейси, вимагають володіння англійською мовою? Цю ж вимогу висувають і щодо операторів міжнародного телефонного зв'язку. Коли Кофі Аннан був Генеральним секретарем

ООН, він сказав: «Світове співтовариство прийняло рішення визнати англійську мову всесвітньою».

Не забувайте також про те, що англійська мова стала мовою Інтернету. І лише подумайте, що все це було передбачено 2000 років тому! Всемогутній Бог наперед знав, яка мова буде офіційною у світового правління останнього часу. Вражаюче пророцтво! Бог досконало знає кінець від самого початку. Ось чому Він завчасно попередив нас, що всесвітньою мовою останнього часу буде лев'яча паша. Лев символізує Англію. І, як я вже говорив, ООН – єдина структура, яка ідеально відповідає влаштуванню світового правління.

А тепер згадаймо, яким чином виникла ООН. Як її першоджерела? Я іноді запитую на своїх лекціях, кому із слухачів відоме місцезнаходження штаб-квартири ООН? Ви не повірите, але руки підіймають лише 10-15%. Решту, здається, це зовсім не цікавить.

Як же народилася ООН? Насправді це дуже стара ідея, яка зовсім недавно втілювалася в життя. Коли закінчилась найжахливіша за тими мірками війна – Перша світова війна, її назвали Великою війною. Вона забрала життя більше восьми мільйонів людських життів. До того часу не було війни, на якій загинуло б більше мільйона людей. І світ сказав: таке більше не повториться. Потрібно запровадити структуру всесвітньої безпеки, яка не допустить повторення подібної війни. Так появилася Ліга Націй.

Її дуже пропагував американський президент Вудро Вільсон. Але багато конгресменів не бажали жертвувати суверенітетом Америки. Тому вони проголосували проти вступу Америки до Ліги Націй.

20 років пізніше почалася Друга світова війна. Цього разу загинуло не вісім, а 52 мільйони людей. За 6 000 років записаної історії людства не було жодної війни з мільйонною кількістю жертв. Настає про-світлене ХХ століття – і ми маємо дві війни: Перша світова – вісім мільйонів загиблих, Друга світова – 52 мільйони загиблих. Тому їй не дивно, що наприкінці Другої світової війни весь світ прагнув лише одного – без-

пеки. Франклін Рузвельт передбачав це. Саме тому ще в 1935 році на доларовій купюрі він помістив напис: «Новий світовий порядок».

А до чого призвела Друга світова війна? До об'єднання Європи. Адольф Гітлер обрушив свої атаки на Європу, на Сталіна, Черчилля і Рузвельта. Сталін був головою Радянського Союзу. Черчилль – головою Великобританії, Франклін Рузвельт – президентом США. Перед закінченням війни вони зустрілися в Ялті, щоб поділити Європу. У той час Франклін Рузвельт був на волосину від смерті. Він помер через 10 тижнів після Ялтинської зустрічі. Ось чому його інтереси представляв молодий

чоловік, багатообіцяючий дипломат, який був для Рузвельта такою ж опорою, якою пізніше радник Генрі Кіссінджер став для президента Ніксона. Отож цей молодий чоловік на Ялтинській зустрічі представляв інтереси США. Він настільки сподобався Сталіну, Черчиллю і Рузвельту, що ті попросили його написати Статут цього нового поняття, цієї всесвітньої правлячої структури під назвою Організація Об'єднаних Націй.

Спробуємо об'єднати всі нації світу, запропонували вони. Тоді ж і була сформована ідеологія ООН. Лідери нічого не приховували, вони говорили про все відкрито. Об'єднаймо нації. Замість Сполучених Штатів Америки зробимо Сполучені нації світу. Тому вони попросили цього неординарного молодого чоловіка написати Статут Об'єднаних Націй. Згодом він став генеральним секретарем на конференції, яка випрацювала Статут ООН. Пізніше в нього виникли проблеми. Три роки по тому його звинуватили у наданні неправдивих показів, а також у тому, що він був радянським шпигуном. Врешті-решт, він опинився в американській тюрмі.

І це права рука Франкліна Рузвельта, людина, яка брала участь в поділ Європи. Не дивно, що це обурило США. Чому Радянському Союзу дісталася вся Східна Європа? Америка була незадоволена. Але на той час всі були змучені війною, тому швидко все зам'яло. Як є, так нехай і залишається. Не дивно, що Радянський Союз

ОСТАННЬОГО ЧАСУ

на Ялтинській конференції виявився переможцем. Його інтереси були представлені дипломатами з двох боків.

Тим молодим чоловіком був Алчер Гісс. Нині можна знайти багато матеріалів про нього. Те, що він відсидів у тюрмі за дачу неправдивих показів відносно своєї шпигунської діяльності, — це факт. Гісса не могли засудити за шпionаж через те, що минув термін давності. Але він був осуджений на п'ять років за лжесвідчення. І саме він формував всесвітній Союз Соціалістичних Республік.

Подивіться на герб Радянського Союзу — і ви побачите серп і молот на фоні земної кулі в обрамленні колосків.

А ось як виглядає емблема ООН — та ж земля куля, але в обрамленні оливкових гілочок, що дуже схожі на радянські колоски. Серпа і молота немає, і це зрозуміло, інакше подібність надто б впадала в око.

1945 року Гісс очолив всю технічну роботу зі створення ООН. Створений ним Статут ООН — це ніщо інше, як основа світового комуністичного правління. Цікаво, що з моменту його прийняття цей Статут ніколи не змінювався. Гісс відправився до в'язниці, а ООН і далі залишалася структурою світової правлячої системи.

Ще трішки покопаємося в історії. Після того, як у 1945 році виникла ООН, не все пішло так гладко, як очікувалось. Через те, що Радянський Союз завдяки Ялтинській конференції і допомозі Алчера Гісса відіграв великий шматок Європи, міжнародна обстановка почала загострюватися. Як бачимо, Росія мирним шляхом досягла того, що Гітлер не зміг досягти завдяки війні. Якийсь час здавалось, що Росія заволодіє усією Європою і поширить на її території комуністичну ідеологію. Щоб не допустити цього, США об'єднали західні сили в НАТО — Північно-Атлантичний Союз.

Це був військовий альянс, створений на протидію країнам — учасникам Варшавського договору, що становили комуністич-

ний блок Східної Європи. В часи холодної війни ООН виявилася некомпетентною і марною. Ось як це було.

При утворенні ООН за Сполученими Штатами закріпили право вето. Члени конгресу відмовлялися схвалити структуру світового правління до тих пір, поки США не отримали абсолютного права вето. Коли США отримали його, тоді Великобританія, Німеччина, Франція, Китай і СРСР почали вимагати такого ж права і для себе. Усі вони, як країни — переможці у Другій світовій війні стали Великою п'ятіркою, п'ятьма постійними членами Ради Безпеки, ядром ООН. Кожна з цих п'яти країн могла накласти вето майже на будь-яке рішення цієї міжнародної організації. Ось чому конгрес США схвалив членство в ООН. Без прав вето вони б туди не вступили.

А тепер ще раз звернімо увагу на Об'явлення 13:3 — «А одна з її голів була забита ніби на смерть, але рана смертельна її оздоровилась. І вся земля дивувалась, слідкуючи за звіриною!». Ми пам'ятаємо, що у звіра сім голів: одна лев'яча, одна ведмежа, чотири леопардачі і одна — десятирогого звіра. І написано, що одна з його голів була смертельно поранена, але оздоровилась, і вся земля цьому дивувалась. Тут не написано, що звір був вбитий, не написано, що антихрист був вбитий, а потім воскрес. Тут сказано, що одна з його голів отримала смертельну рану. Ми не зможемо зрозуміти, що це за смертельна рана і яка з голів отримала її, поки не прояснимо значення голів.

Ми пам'ятаємо, що ці голови перекочували з Даниїла 7. Там написано про сім голів, котрі в Об'явленні 13 стали комбінованим звіром, символом світового правління. Одна голова лев'яча, одна — ведмежа, чотири — пантерячі і одна — десятирогого звіра. Котра ж із них отримала смертельну рану? Після Другої світової війни союзники — Радянський Союз, Великобританія і Америка в особі Франкліна Рузвельта зустрілися і вирішили, що німецька душа прогнила зсередини. Німці постійно розв'язують війни. Саме вони розпочали Франко-Пруську війну, Першу і Другу світові війни. Тому треба покласти цьому край.

І вони вирішили розрізати Німеччину навпіл. Східну Німеччину передали комуністичному режиму Радянського Союзу, а Західну — країнам-союзникам. Такий розподіл позбавив Німеччину фінансової потуги і людських ресурсів і став гарантією миру. У той час заголовки газет кричали: «Німеччина вмерла — вона більше не воскресне!». Але це ще не все. Коли у Східній Німеччині був встановлений комуністичний режим, багато жителів НДР волали: «Ми хочемо звільнитися від комуністичної тиранії!». І вони почали перебігати в Західну Німеччину. У відповідь 13 серпня 1961 року Радянський Союз вирішив збудувати Берлінську стіну. Ця залізна завіса завдовжки 155 кілометрів (з них 44 кілометри — у межах міста) відділила східний Берлін від західного. Однак залізна завіса ділила не тільки Берлін, але й Європу. Уздовж всієї стіни були збудовані оглядові вежі. Отже Німеччина і вся Європа була поділена навпіл — на Схід і Захід.

Пам'ятаю, коли холодна війна була в розпалі, я детально вивчав цього комбінованого звіра. І ніколи не забуду 1968 рік. Тоді я проводив серію служб в місті Гобарт, штат Індіана. У той час не було Інтернету, і всю інформацію ми черпали з книг, журналів і газет. Я вивчав третій розділ Книги Об'явлення, де йшлося про те, що Великобританія, Росія, Німеччина і європейські нації зліплються воедино, і я думав, що таке неможливе.

Кожен вечір ми лягали спати в страху, що хтось натисне на ядерну кнопку і знищить весь світ. Адаже Великобританія і Росія були закладними ворогами. Схід був проти Заходу. Це був пік холодної війни. Конфлікт навколо побудови залізної завіси і Берлінської стіни був настільки гострий, що Радянський Союз блокував доступ в Берлін, тим самим відрізавши його від решти світу. А західні країни для постачання блокованого міста створили повітряний міст. Ситуація загострилась до краю. Багато людей вважали, що війна між Радянським Союзом і Америкою неминуча.

І ось на цьому фоні я читаю пророцтво про те, що Німеччина, Великобританія, Радянський Союз і країни Європи будуть в одній упряжці. У голові не вкладалось, як таке може бути. Якось я зайшов до книгарні, і мій погляд впав на обкладинку журналу «Лайф» за 29 березня 1968 року. Заголовок гласив: «Світом будуть правити три з половиною наддержави». Якраз тоді я вивчав комбінованого звіра з пашею лева, ногами ведмеда, тулубом леопарда і десятьма рогами. І ось бачу, що й виглядало неймовірно. І насамкінець запропонував: «Якимось чином нам треба знайти нову всесвітню структуру, яка поставить край всім конфліктам, що створюють смертельну загрозу для людства».

Автором цієї статті був Джордж Болл, заступник міністра іноземних справ США. На моє велике здивування, він говорив про те саме, про що говорила Біблія, хоча це й виглядало неймовірно. Ось як про це написав Джордж Болл: «Сьогодні на землі існує стільки зброї, що можна 25 разів знищити всі форми життя (йшлося про ядерні арсенали станом на 1968 рік)». Ядерної зброї на землі було так багато, що життя на землі можна було знищити 25 разів. Далі він перераховував конфлікти, які загострювали обстановку. І насамкінець запропонував: «Якимось чином нам треба знайти нову всесвітню структуру, яка поставить край всім конфліктам, що створюють смертельну загрозу для людства».

За його словами, світом повинні керувати три з половиною наддержави — США, Європейський Союз, Радянський Союз і Японія, яку він назвав половиною. Якщо ці чотири держави об'єднуються, тоді ніхто не буде посягати ні на чий кордон.

Автор статті пропонував, щоб ці наддержави стали на сторожі світового порядку і нікому не дозволяли втягти їх у війну між собою. Я читав статтю і не вірив своїм очам. Джордж пропонував те, що вже давно передбачала Біблія. Він не обійшов увагою і залізну завісу і Берлінську стіну, яка ділила Європу. А на 89-й сторінці він написав: «І хоча зараз розділена Німеччина — як гнійна рана від іржавого ножа, одного разу вона, все ж таки, загоїться».

Я згадав про біблійний уривок, який говорить про поранену голову, іншими словами — про Третій рейх. Ми пам'ятаємо, що звір в біблійному пророцтві символізує націю або царство. Голови звіра вказують на кількість підйомів і падінь того чи іншого царства. І тут до мене дійшло. Якщо смертельно поранена голова — це Третій рейх Гітлера, значить, весь світ буде здивований створенням нового світового правління. І тоді ж я зрозумів, що Берлінська стіна відіграє важливу роль в зціленні пораненої голови.

З 1968 року я почав говорити, що Берлінська стіна буде обов'язково зруйнована. І що ця знаменна подія вкаже на початок формування нового світового порядку. Я говорив про це аж до 1986 року, коли опублікував свою першу книжку «Послання для президента», в котрій виклав все, про що зараз розповідаю. У книжці я так і написав: «Берлінська стіна буде зруйнована». Це було в 1986 році. В той час навіть ніхто й уявити не міг, що таке може бути. А через три роки, 9 листопада 1989 року, стіна була зруйнована. Звідки я знав, як розгортатимуться події? З пророцтв Біблії.

А ось ще деякі матеріали на цю тему. У випуску USA TODAY за 14 серпня 1986 року була стаття, присвячена 25-й річниці спорудження Берлінської стіни. І там говорилось буквально так: «Берлінська стіна: Захід сумує, Схід торжествує. 25-та річниця

Берлінської стіни нагадала про свою унікальну роль суворого символу різниці між Сходом і Заходом. Цегла і розчин — як засоби пропаганди, 44-кілометрова рана, яка не може зцілитися».

Коли я прочитав це, то згадав статтю з журналу «Лайф» про три з половиною наддержави і про гнійну рану. Мене дуже дивувало те, що світські видання описують поділ Німеччини і Берлінську стіну як рану. У журналі «Лайф» за 29 березня 1968 року говорилось те саме: «Кожна зі сторін могла б піти на поступки, щоб європейське розділення, яке нині нагадує гнійну рану від іржавого ножа, свого часу загоїлося». А у «Дейтон Дейлі Ньюс» за 20 квітня 1989 року читаємо: «Ми впритул наблизились до зруйнування Берлінської стіни».

У 1985 році на світовій арені з'явився Михайло Горбачов. Він говорив про свободу для всіх людей. Ми не знали, можна йому вірити чи ні. Нарешті в «Дейтон Дейлі Ньюс» ми прочитали: «Михайло Горбачов загнав себе в кут. Якщо він — правдива людина, значить, він повинен зруйнувати стіну».

Увесь світ уважно слідував за Берлінською стіною. До того часу моя книжка була поширена не лише в Америці, а й по всьому світу — із заявою про те, що стіна буде зруйнована і дві Німеччини об'єднаються. Я не переживав з цього приводу, бо знав, що це передбачене в Біблії. Хоча тоді через це «неправдоподібно» передбачення наді мною сміялися. І я не забуду той день, коли стіна впала.

9 листопада 1989 року стіну знесли. Люди з комуністичної Європи кинулися через кордон. Жителі Західної Німеччини радо зустрічали їх, вручали їм вітальні гроші — по 600 доларів на людину. Народ веселився і радів. Це було незабутнє свято. Свій наступний випуск за 20 листопада 1989 року журнал «Тайм» назвав так: «Стіна ганьби 1961-1989». У цьому випуску говорилось, що зруйнування стіни було явним доказом того, «що глибока рана європейської цивілізації нарешті зцілилася».

2000 років тому в 13-му розділі Об'явлення Біблія передбачила, що третя голова леопарда постраждає від смертельної рани і що ця смертельна рана буде зцілена.

Що ж відбулося далі? У своїй книжці я говорив про те, що зцілення рани пов'язане з падінням Берлінської стіни. А це, у свою чергу, дасть поштовх новому світовому порядку. Я не очікував, що все відбуватиметься так швидко. Однак через 20 днів після зруйнування Берлінської стіни на Мальті пройшла зустріч між Михайлом Горбачовим, Джорджем Бушем-старшим і папою Римським Іваном Павлом II. Після наради 1 грудня 1989 року вони оголосили про народження нового світового порядку.

Мій телефон не переставав дзвонити цілий день. Мене запитували: звідки ти про це знав? Де про це написано в Біблії? Що відбуватиметься далі? Я відповідав одне й те саме: про все я дізнався з Біблії; біблійні пророцтва неймовірно, і ми зможемо багато побачити, якщо повіримо, що Бог вже відкрив нам це.

Дік Ченні, про якого багато злословили, коли він працював віце-президентом Буша-молодшого, свого часу зробив цікаву заяву. Нагадаю, що в адміністрації Буша-старшого він працював міністром оборони США. Очолюючи міністерство оборони в 1991 році, він зробив наступну заяву, яка була опублікована на шпальтах газети «Індіанополіс Стар» за 29 вересня. До того часу вже була підписана заява «Про роззброєння». І ось як він це пояснив на сторінках того видання: «Політика роззброєння викликана рядом сприятливих причин. Після падіння Берлінської стіни світ ввійшов в нову багатообіцяючу еру». Ми розуміємо, що мова йде про формування нового світового порядку.

А тепер увага: ось що 9 листопада 1999 року опублікувала фінансова і брокерська компанія Merrill Lynch: «Сьогодні світові виповнилося 10 років. Він народився — і мова йде про новий світ, коли в 1989 році впала стіна».

Іншими словами, народження нового світу або народження нового світового порядку сталося в день падіння стіни. А далі написано так: «Не дивно, що наймолодша у світі економіка, глобальна

економіка, все ще хоче встати на ноги. Для впровадження складної системи стримувань і протигав, що надає економіці стабільності, необхідний час. Багато світових ринків лише недавно відчули свободу і почали керуватися не кулаками держави, а емоціями народу. Кончина світу, розділеного стіною, подарувала людям надію. Завдяки поширенню по всьому світу вільних ринкових відносин і демократії все більше і більше людей можуть втілювати свої бажання в житті. А правильно використаний і вільно доступний технологічний потенціал в змозі стерти не лише географічні кордони, але й людські. Подібно на те, що десятилітній світ очікує велике майбутнє».

А тепер — витяг з інтерв'ю з політологом Струбом Телботтом, опублікованого в журналі «Тайм». Стаття називається «Народження всесвітньої нації». І там політолог говорить про те, що національний суверенітет в тому вигляді, в якому ми знаємо його нині, перестане існувати в XXI столітті. Він вказує на затвердження всесвітньої влади. Це інтерв'ю він давав в Раді з міжнародних стосунків. Це найбільш потужна приватна організація, яка впливає на зовнішню політику Сполучених Штатів, незалежно від того, хто при владі — республіканці чи демократи.

І ось що він сказав про світове правління. «Насамперед я хотів би висловити свою вдячність Раді. Мені знову приємно бути у вас в гостях. Я люблю цю організацію. Ось вже впродовж кількох десятиліть вона є невід'ємною частиною моєї освіти». Далі журналіст задає йому наступне питання: «Ви пишете, що завжди була й буде напруга. Вона іноді корисна, а іноді шкідлива. Напруга між концепцією міжнародної спільноти, яка визнає взаємозалежність як факт і колективне правління як необхідність, та ідеями національних спільнот, які прагнуть до незалежності і суверенітету. Як ви і ваші однодумці, зокрема, демократична партія, можете говорити про всесвітнє правління і при цьому не налякати народ? В якій політичній обгортці нам підноситься ідея світового правління? Або, якщо сказати інакше, чому багато політичних діячів як вогню уникають фрази «всесвітнє правління?».

Телботт відповів так: «Я досліджував це питання і виявив, що фрази «всесвітнє правління» справді усіляко уникають. Цікаво, що її можна почути в університетах по всьому світі, про неї можна прочитати в різних друкованих виданнях. Але в міністерстві іноземних справ, хоча я й працював на президента, який був прихильником ліберального інтернаціоналізму, цю фразу мені вживати не дозволяли. У розумінні багатьох людей світове правління пов'язане з якимись насильницьким нав'язуванням влади, хоча насправді все не так.

Світове правління має на увазі один капітолій, один прапор і один національний гімн. Суверенітет всіх націй буде підпорядкований одному-єдиному законодавчому органу. І між іншим, саме в цю ідею ввів Гаррі Трумен — у світову федерацію і парламент усього людства.

Варто відзначити, що світове правління — це не мрія, яка втілюється в житті в якомусь невизначеному майбутньому. Світове правління — це реальність, в якій ми живемо вже тривалий час. У наш час всесвітнє правління набуло багато різних форм. Це і ООН, і Всесвітня Організація Охорони Здорова. С ще й регіональне правління, все це вже є. По-моєму, всесвітнє правління — це ніщо інше, як форма колективної взаємодії суверенних держав, які розуміють необхідність взаємозалежності і при цьому беруть участь в процесі глобалізації».

Нагадаю, що ці слова належать Струбу Телботту. Він сім років пропрацював в адміністрації президента Клінтона. Сьогодні він — президент Інституту Брукінгса в Вашингтоні.

Сюзан Райс, яка була радником президента Обами з національної безпеки, працювала в Інституті Брукінгса під началом Струба Телботта, а він, як ми з'ясували, вірить у світове правління. Не так давно президент Барак Обама призначив її постійним представником США при ООН.

Що ж відбувається? Всесвітня інтеграція, світове правління, світова торгівля, міжнародний суд, всесвітній банк. Саме з цих шматочків складається система світового правління. Це передбачила Біблія. І це виконується просто на наших очах. Слава Богу за біблійні пророцтва. Без них ми не змогли б правильно зрозуміти те, що відбувається, і те, чому це належить статися.

Світла пам'ять і темна пам'ять

Гримить війна... Війна видима і війна невидима. Якщо війна видима руйнує будинки, знищує техніку, позбавляє життя людей, то невидима вбиває душі. Душі тих, хто ніяк не зрозуміє, у чому полягає смисл істинного життя. Чіткої лінії невидимого фронту не існує, хоча ми всі добре усвідомлюємо: там, де в містах на площах піднімаються чорні ідоли, там світ вже дещо інший.

Коли Ізраїль увійшов у Ханаан, йому тривалий час довелося вести жорстокі війни з багатьма племенами, які досить густо населяли цю землю. Операціями керував Господь, від Нього надходили накази полководцям, зокрема Ісусу Навину.

Ось один із таких наказів: «Тепер іди, і поб'єш Амаліка, і вчиниш закляттям усе, що його, і не змілосердишся над ним. І позабавеш усе, від чоловіка аж до жінки, від дитини й аж до немовляти, від вола й аж до штуки дрібної худоби, від верблюда й аж до осла» (1 Сам. 15:3).

На перший погляд, вирок Божий відносно мирних людей може здатися надто жорстоким. Але для такого вироку є вагомі причини, про які ми зараз говорити не будемо. Залишимо також людей та їхні гріхи — за них завжди доводиться розплачуватись якщо не тут, на землі, то там, у вічності. Торкнемося речей простіших.

Цікаве запитання: навіщо було знищувати худобу, спалювати будинки, адже все це могло послужити переселенцям? Так, очевидно, думали багато ощадливих господарів в народі, але ось які попередження зробив Ісус Навин, коли військо Ізраїлю взяло в облогу Єрихон: «Та тільки стережіться заклятого, щоб ви самі не стали закляттям, і не взяли з заклятого, і щоб там не завели Ізраїлевого табору під закляття, і не довели його до нещастя» (Єг. 6:18). Усе було під прокляттям, а це — вирок.

Час від часу Ізраїль відступав від Бога, і благочестивим царям доводилося повертати народ на шлях істини. Як правило, очищення починалося з предметів поганської обрядовості. «І наказав цар Хіклій... щоб повиносили з Господнього храму всі речі, зроблені для Ваала та для Астарті... І він попавив їх поза Єрусалимом на кедронських полях, а їхній порох відніс до Бет-Елу» (2 Цар. 23:4).

Гедеон почав свою оздоровчу діяльність в народі з того, що зруйнував головний поганський жертовник і зрубав «священне» дерево біля нього. Рішуче викорінював поганство на своїй землі цар Єзекія: «Він понищив пагірки, і поламав стовпи для богів, і стяв Астарту, і розбив мідяного зм'я, якого зробив був Мойсей, бо аж до цих днів Ізраїлеві сини все кадили йому й кликали його: Нехуштан (мідяк). Він надіявся на Господа, Бога Ізраїля...» (2 Цар. 18:4-5).

Не секрет, що речі, тривалий час перебуваючи в тій чи іншій духовній атмосфері, немовби заряджаються духом, котрий там панує. Кістки Єлисея, наприклад, випромінювали таку благодать, що навіть мертвий ожив, коли його кинули в могилу пророка (2 Цар. 13:21).

Це дія Духа Божого, але й духи не Божі мають властивість просочувати певні речі. Вони з готовністю йдуть туди, куди їх запрошують люди. І тут не потрібно якихось особливих сатанінських ритуалів, містичних закликів, досить продемонструвати їм свій спосіб життя, свої найважливіші життєві принципи, і вони непомітно прийдуть в незахищене Богом сер-

це, у матеріальне оточення душі, захопивши з собою своїх нечистих друзів (Мт. 12:45).

Над кожною країною панує піднебесний князь цього царства (Дан. 10:13). 70 літ володарював над нашою землею дух комунізму. Спавши свого часу на наші голови, він почав інтенсивне впровадження своїх «духовних цінностей» в підконтрольні володіння. Йому потрібно було увіковічити, надійно закріпити своє панування у величезній і прихильній до нього країні.

Духи злоби піднебесної інтенсивно плодили повсюдно свої фізичні зображення, міцно «прилипали» до плодів людської діяльності, котрі їм присвячувалися, надалі використовуючи їх як опорні пункти для наступу на суспільство. Вони енергійно проникали в науку, освіту, у сім'ї, глибоко в'їлися у свідомість людей, змінюючи їх світогляд на користь диявола.

Вони заволоділи навіть тваринами, це можливо (згадаймо свиней, яких погубили демони в землі Гагаринській (Лк. 8:32), щоб гальмувати виробництво продуктів харчування і годувати нас закляттям).

Усе, що пов'язане з комунізмом, прокляте. Богоненависницька система не може бути благословенною. А ми кажемо: руйнувати пам'ятники компартійним діячам — це вандалізм. Цілком очевидно, що ті, хто так вважає, вже пошепталися з демонами. Інші кажуть: нічого це не дасть, поки Ленін і Сталін сидять в головах людей. Тут правди лише половина. Коли Дух Божий за молитвами християн починає витіснювати з країни духів зла, вони вказують на пам'ятники радянської епохи і говорять: «Ми не відійдемо, тому що тут є наше».

«... І місця дияволові не давайте!» (Єф. 4:27), — наполегливо остерігає нас апостол Павло. Скільки таких місць по нашій землі! За ними й нині турботливо доглядають обмануті громадяни неіснуючої вже імперії. «Неможливо помянути назви вулиць, це надто дорого», — хитро усміхаючись, говорить ворог, і чиновники згідно кивають головами.

«Злочинно руйнувати твори, що мають художню цінність», — кричать мистецтвознавці від лукавого. Але дарма! Настав час звільнення! І, як ми бачимо на багатьох біблійних прикладах, він супроводжувався знищенням матеріальних свідчень присутності в країні Ваала. Не залишаймо для диявола ні найменшого місця на нашій землі!

Мені невимовно жаль людей, які, розмахуючи кривавими прапорами, приходять на мітинги, щоб із запеклістю сліпих фанатиків захищати своїх кумирів, не дати на знищення закляття Богом; жаль чоловіків і жінок, які стають під чорну десницю комуністичних ідолів, щоб ще раз одержати «благословення» від того, хто прийшов на землю з єдиною метою: «красти й убивати та нищити» (Ів. 10:10).

Звичайно, ми, християни, самі нічого руйнувати не повинні, але воля Божя нехай буде нам відома, щоб ми не захищали те, що відкинув Сам Бог.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

Улюблені човни і чисті неводи

Симон, син Йонин, був рибалкою. Риболовля не була його хобі — це була його професія. Нею він заробляв собі на життя. У нього був свій човен і всі необхідні снасті до неї. І Симон, син Йонин любив свій човен. Він не міг не любити його. Від нічного улову залежало, чи буде їжа на столі вдень. Човен годував його. Служив основою добробуту його дому. Був запорукою стабільності в його житті.

Походив Симон, син Йонин, з Віфсаїди (Ів. 1:44), але, одружившись, перебрався в Капернаум до родичів дружини (Лк. 4:38; 1 Кор. 9:5). Ймовірно, так було краще для діла. У Капернаумі жив Яків Зеведеєвич, друг і рівноправний партнер Симона. В Якова також був свій човен. Нічна риболовля на два човни була і зручнішою, і безпечнішою, і ефективнішою — разом вони могли зловити значно більше риби, ніж кожен зокрема.

Окрім бізнесу, у Симона і Якова було ще щось спільне — їх молодші брати, студенти Андрій та Іван, відвідували вельми популярні в ті дні публічні лекції якогось Хрестителя, названого так в народі за екзотичність методів проповідання. Він був тезкою і кузеном Івана. Так що не зовсім чужий чоловік — поганого не навчить. У вільний від навчання час Андрій та Іван допомагали братам, і ті не могли дочекатися, коли молоді закінчать навчання і повернуться до рідних човнів, щоб не треба було наймати помічників зі сторони і гроші не відходили з сім'ї.

Але одного разу Андрій, випередивши Івана (через що його пізніше брала досада), «знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього: «Знайшли ми Месію, що визначає: Христос» (Ів. 1:41). З цікавості, та й не бажаючи розчарувати брата, Симон пішов подивитися. Месією виявився другий кузен Івана, тесляр з Назарета на ім'я Ісус.

«Ісус же, споглянувши на нього, сказав: «Ти — Симон, син Йонин, будеш званий ти Кифа, що визначає: скеля» (Ів. 1:42). Ніби — нічого образливого, але й надихало не особливо. Можна було повертатися до рідного човна.

Наступного разу Наставник вже Сам появився на порозі Симонового дому. «Брате, — сказав Андрій, — можна, Учитель поживе в тебе?».

Симон добре знав, що спільного між риболовством і гостем. Вона приємна, поки свіжа, але на третій день починає відходити душком. До того ж пішла чутка, що новоявленого Месію вигнали із власного поселення за богохульство і навіть хотіли скинути зі скелі. Це було дуже недоречно для бізнесу. Та й сам візит був не до часу: тещу звалила лихоманка. Тут вже явно не до гостей.

На щастя, провінційний Тесляр виявився ще й цілителем. Підійшовши до хворої, «Він заборонив тій гарячці — і вона полишила її» (Лк. 4:39). Теща зараз же встала і почала накривати на стіл. Але побенкетувати так і не вдалося.

«Коли ж сонце заходило, то всі, хто мав яких хворих на різні недуги, до Нього приводили їх. Він же клав Свої руки на кожного з них — та їх уздоровлював» (Лк. 4:40).

Гість не був схильний сидіти вдома. Його не бувало по кілька днів підряд. Оточений натовпом послідовників, Учитель обходив навколишні поселення, навчаючи слухачів і цілюючи хворих. Що ж, кожному — своє. Кому — ходити містами й селами, кому — працювати. Прогулянками ситий не будеш. Симон міг знову повернутися до своїх човнів.

Але скоро його спокій знову був порушений. «І сталося, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полоскали невода» (Лк. 5:1-2).

Рибалками цим був Симон з помічниками, у числі котрих — і Яків з Іваном. Вони мили неводи, очищуючи від водоростей та іншого сміття, що заплуталося в сітьях.

Спішити їм було нікуди — у неводах

було все, окрім риби. Не було потреби квапитися, щоб доставити улов перекупникам і продати його якнайдорожче. Ще менше тягнуло додому: хотілося віддалити неминуче — відповідь на звичне запитання дружини: «Ну, як улов?». Бо нема нічого боліснішого, ніж відчуття вини і власної нікчемності, яке переживає чоловік, повертаючись додому з порожніми руками.

Годувальники-човни не принесли нічого, окрім клопіткої безсонної ночі. І на відпочинок наступної ночі розраховувати також не доводилося — ні їм, ні їх господарям. Човни понуро чекали у воді біля берега.

Здавалося, що може бути гірше, а поблизу ще й топтався натовп роззяв, у кожного з котрих рибалки бачили свідків своєї ганьби. А Учитель спокійно увійшов до одного з човнів, «що був свій невід». У такій ситуації невдачливому рибалці-професіоналу тільки доброї породи від тесляра бракувало! Він що, навіть не розуміє, що вдень риба тут не ходить? А неводи вже практично вимили, невже — даремно?

«Наставнику, — цілу ніч ми працювали і не вловили нічого, — та за словом Твоїм укину невода».

Вони закинули — і піймали таку кількість риби, що невід почав прориватися. Вони покликали товаришів з іншого човна, щоб ті пливли на допомогу. Ті припливли. І заповнили обидва човни рибою так, що ті аж почали занурюватися в воду.

Побачивши це, Симон Петро впав на коліна перед Ісусом і сказав: «Господи, — вийди від мене, бо я грішна людина!». Бо від полову риби, що зловили вони, обгорнув жах його та й усіх, хто з ним був, також Якова й Івана, синів Зеведеєвих, що були спільниками Симона» (Лк. 5:5-10). Лише тепер вони зрозуміли, що перед ними — не просто учитель чи цілитель. Він — Той, від Кого залежить значно більше, ніж від їх човнів чи від професійного досвіду!

«І сказав Ісус Симонові: «Не лякайся — від цього часу ти будеш ловити людей!». І вони повитягали на землю човни, покинули все — та й пішли вслід за Ним» (Лк. 5:10-11).

Вони все покинули. Так галілейський рибалка Симон став апостолом Петром. Разом зі своїми колегами Яковом та Іваном він створив коло найближчих до Ісуса учнів. Три роки спільних мандрів включали багато чудес і цілень, ходіння по воді, нагородування тисяч кількома хлібами, Переображення. Нарешті — найстрашніше: зрада, зречення, розп'яття. І потім — найрадісніше: воскресіння і прощення.

З усіх апостолів воскреслий Ісус явився Петрові найпершому (Лк. 24:34; 1 Кор. 15:5), тому що той після потрібного відречення від Господа, найбільше потребував засвідчення, що він прощений.

Лише потім Христос відвідав інших:

увечері того ж дня (Лк. 24:36-45; Ів. 20:19-24), а згодом ще раз — через тиждень (Ів. 20:24-29). При цьому Він звелів учням: «Ідіть, повідомте братів Моїх, нехай вони йдуть у Галілею — там побачать Мене!» (Мт. 28:10).

Галілейські рибалки радісно подались туди. «Укупі були Симон Петро, і Хома, званий Близнюк, і Нафанай, із Кани Галілейської, і обидва сини Зеведеєві, і двоє інших із учнів Його» (Ів. 21:2). Але день минав за днем, а Ісус більше не появлявся. Пригоди закінчилися. Пора було згадати про повсякденні турботи. Пора було повертатися до своїх човнів.

«Я йду рибалити», — говорить їм Симон Петро. «І ми підемо з тобою», — говорять інші. Вони пішли і сіли в човни, але тієї ночі нічого не ввіймали.

А коли почало світати, на березі стояв Ісус. Але учні не впізнали Його. «Друзі, спіймали що-небудь на обід?» — запитує їх Ісус. «Ні», — відповіли вони. — «Закиньте невід справа від човна і спіймаєте», — сказав Він їм.

Вони закинули невід — і не змогли його витягти через велику кількість риби. «Це Господь!» — говорить тоді Петру учень, котрого любив Ісус. Почувши, що це Господь, Симон Петро підткнув плаща (він був надітий на голе тіло) і кинувся у воду. А інші учні попливли до берега на човні, тягнучи за собою невід з рибою, адже до берега було недалеко — метрів зо сто.

Коли вони пристали до берега, то побачили розкладений жар, а на нім рибу й хліб. «Принесіть ще кілька рибин із свіжопійманих», — говорить їм Ісус. Симон Петро, увійшовши в човен, витягнув на берег невід, повний великих риб, їх було сто п'ятдесят три. І хоча риби було так багато, невід не порвався.

«Сідайте снідати», — говорить їм Ісус. Ніхто з учнів не осмілювався запитати, Хто Він. Вони вже зрозуміли, що це Господь. Ісус підходить, бере хліб і роздає їм, роздає й рибу. Це вже втретє Ісус явився своїм учням після того, як воскрес із мертвих.

Коли вони поснідали, Ісус говорить Симону Петру: «Симоне, сину Йонин, — чи ти любиш Мене більше них?». Скільки вже сказано про ту нічну розмову на березі біля вогнища! Деякі намагаються знайти в трьохкратному запитанні Ісуса «Чи ти любиш Мене?» можливість реабілітації Петра за трьохкратне зречення. Щоправда, незрозуміло тоді, чому «засмучився Петро, що спитав його втретє: «Чи кохаєш Мене?»» (Ів. 21:3-17). Якщо прощення все ще було необхідне, і для цього надавалася можливість, — треба було радіти, а не засмучуватися.

Інші намагалися знайти «заковіку» в порівняльному аналізі самих запитань. Але в єврейській лексикі паралелізмами були природнішими, ніж повторення. Можливо, варто згадати, що в традиції равинів трьохкратне повторення еквівалентне клятві? Так чи інакше, але більше Симон, син Йонин, до своїх човнів не повертався.

Наскільки ми любимо свої човни — свою запоруку стабільності і добробуту? Чи здатні ми покинути їх, якщо ходіння за Христом вимагатиме цього? Чи готові ми на залик Господа закинути свої неводи, які, здавалося б, так ретельно вичищені і приготвлені для чогось іншого?

Сергій ГОЛОВІН.

А що вибираєте ви?

Як правило, людині не дуже подобається думати про власну смерть. Але на землі ще нікому не вдалося залишитися, тому треба правильно підготуватися до цього неминучого для всіх переходу у вічність.

Згідно зі Святим Письмом, існують два місця для перебування душ після смерті. Праведники будуть в раю, у небесному місті Бога, а нечестиві (грішники) вічно мучитимуться у вогненному озері. Багато людей вважають грішниками тих, хто чинить явні гріхи: злодіїв, повій, алкоголіків, наркоманів, вбивць тощо. Але насправді грішник — це кожна людина, яка не підпорядкувала свою волю і своє життя волі Божій. Беззаконня — це вибір жити без Закону Божого, тобто поза ним і поза Божою волею для себе.

Кожна людина народжується з перворідним гріхом, переданим людству у спадок після гріхопадіння Адама і Єви. Ми всі з самого початку грішники. Звідки ж беруться праведники?

Праведник — це людина, що прийняла рішення жити згідно з правдою Божою. Бог передбачив для людини реальний план переходу з грішників у праведники. Кожному, хто живе на землі, Бог пропонує залишити гріх, царство темряви і перейти на Його бік, у Царство світла, щоб стати праведником.

Як можна відшукати цей перехід? «Я — дорога, і правда, і життя», — сказав про Себе Син Божий Ісус Христос. Лише ставши на цю дорогу, прийнявши жертву Праведника, ми стаємо оправданими, тобто праведниками, і опиняємось на боці Бога, в Його Царстві. Через Його смерть ми одержуємо виправдання, прощення гріхів і право перебувати у вічності з Господом. Від цього вибору — ще на землі — залежить, де і з ким ми проводитимемо вічність.

Праведність не дається згідно з нашими ділами, якими б чудовими вони не були. Праведність не можна заслужити нічим. Праведність нам дарує Бог — коли ми приймаємо Його Сина Ісуса Христа. На Голгофському хресті і було зроблено обмін. Ісус взяв наші гріхи, а ми отримали Його праведність і святість.

Ось що пише апостол Павло про всі свої діла і заслуги: «Я ради Нього відмовився від всього і вважаю все за сміття (всі свої найбільші досягнення і заслуги), щоб придбати Христа, щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, а з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою, щоб пізнати Його й силу Його воскресіння та участь у муках Його, уподоблюючись Його смерті, аби досягнути якось воскресіння з мертвих» (Фил. 3:8-11).

При розп'ятті Ісуса Христа обабіч були розп'яті два розбійники, грішники, заслужено засуджені на смертну кару. Один з них усвідомив своє гріхове життя, свою вину й те, що він заслуговує на покарання, оцінив своє життя як «сміття». «Але ми справедливо засуджені... і належну плату за вчинки свої беремо», — сказав він, висячи на хресті.

Визнання Ісуса Христа Господом і віра в те, що Він — Спаситель, змінили подальшу долю його душі у вічності попри всі його негідні діла. «Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє», — так прозвучало його останнє прохання. І сказав йому Ісус: «Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!» (Лк. 23:41-43).

У мить покаяння і визнання Ісуса Христа Господом і Спасителем розбійник був виправданий і названий праведником. У цей самий час Ісус платив за його гріхи і гріхи всього людства. Він, Праведник, ні в чому не винний, добровільно віддав Своє життя за відкуплення багатьох.

Насправді кожен з нас може пізнати в цих розбійниках себе. І те, яке рішення приймеш особисто ти, вирішить твою долю у вічності. «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить — а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36).

Та категорія людей, яка не прийняла жертви Праведника, подібно до другого розбійника, залишається невинуватною, тобто їх гріхи залишаються на них. А «відплата за гріх — смерть», — говорить Слово Боже. Ці люди, перейшовши у вічність зі всім своїм «багажем» (гріхами), стануть перед Богом — Суддею Праведним, і їх гріхи будуть визначати місце їх перебування у вічності.

Псаломіст Давид пише, що нечестиві потраплять в пекло. Апостол і пророк Іван Богослов у Книзі Об'явлення так описує подальшу долю померлих людей: «І бачив я мертвих малих і великих (тобто душі людей, які пішли у вічність), що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга, — то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми... А хто не знайшовся в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне...» (Ів. 20:12, 15).

До книги життя записані імена тих, кого Своєю кров'ю виправдав Христос. Вони потраплять в небесне місто, Єрусалим. «І Бог кожну слюзу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті — ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде... Його мур був збудований з яспису, а місто було — шире золоту, подібне до чистого скла. Підвалини муру міського прикрашені були всяким дорогоцінним камінням... І місто не має потреби ні в сонці, ні в місяці, щоб у ньому світили, — слава бо Божа його освітила, а світильник його — Агнець (Ісус Христос)» (Об. 21:4, 18-19, 23-24).

Після оправдання кров'ю Ісуса умовою життя на землі є наступна заповідь Божа: «Не гріши ж уже більше, щоб не сталося тобі чого гіршого!» (Ів. 5:14). Гріх не повинен більше мати місце в нашому житті. Треба з усіх сил старатися жити по правді Його, щоб не зайняти знову позицію грішника і нечестивого, щоб не стати, як «пес, що повертається до своїх

блювотини», та «помила свиня, що йде валятися в калюжу» (2 Петр. 2:22).

«Блаженні ті, хто випере шати свої, щоб мати право на дерево життя і ввійти брамами в місто! А поза ним будуть пси, і чарівники, і розпусники, і душогиби, і ідоляни, і кожен, хто любить та чинить неправду» (Об. 22:14-15).

Законними дочками і синами Бога-Отця ми стаємо лише прийнявши Його Сина — Ісуса Христа. Якщо ми відкидаємо Божий план відкуплення і усиновлення через Ісуса Христа і провадимо своє життя під диктовку іншого пана — диявола, то й вічність будемо проводити з ним. Бог не бажає жодній людині вічного розділення з Ним. Він любить кожного грішника, але Він ненавидить усякий гріх.

Від прийняття нашого рішення тут, на землі, залежить, де і з ким ми проведемо вічність. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся. Хто вірує в Нього, не буде засуджений, хто ж не вірує, — той вже засуджений...» (Ів. 3:16-18).

Ніхто не знає ні дня ні години, коли доведеться стати перед вічністю. Тому не варто відкладати це найважливіше в житті рішення. Прийміть просто вже Його милість і благодать прощення, згадайте всі свої гріхи, відмовтеся від них і більше не грішіть.

А для цього від усього серця поміліться: «Отче Небесний, я визнаю себе грішником і каюся в усіх своїх гріхах. Дякую Тобі за Твого Сина, Ісуса Христа, Який заплатив за всі мої гріхи і виправдав мене перед Тобою, зруйнував всяке прокляття в моєму житті, дав право на життя з Тобою у вічності. Допоможи мені більше не грішити і жити за Твоїми заповідями».

Коли ми ведемо праведний спосіб життя, коли своїм життям намагаємось догодити Богові, то ми перестаємо боятися смерті, адже це лише перехід і з'єднання з вічністю з Тим, Кого ми любимо, Кому намагаємось догодити, Кого шануємо і Кого хочемо все більше пізнавати. Тому апостол Павло й написав: «Бо для мене життя — то Христос, а смерть — то надбання» (Фил. 1:21).

Чи подобається вам, як ви живете? У Бога є план і мета для життя кожного з нас. І цей план завжди чудовий. І знайте: головне — не початок, а кінець. Визнайте Ісуса Христа своїм Господом, і ваше життя набуде нового смислу.

Чоловік — перший і другий

«І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: «Де ти?»» (1 М. 3:9).

«Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова — Христос, а жінці голова — чоловік» (1 Кор. 11:3).

Першість чоловіка — питання складне. Його заперечують войовничі феміністки. Його навіть і не порушують жінкоподібні геї. Але й міцні чоловіки у хвилини тверезості соромливо промовчать — їх першість нічим доводити, окрім кулаків і лайки.

Говорити сьогодні про першість чоловіка — означає говорити про його відповідальність за себе, за дружину, за дітей — за долю роду, людства, світу. Чоловік був створений першим. Бог надав перевагу говорити з Адамом і питати з нього за помилки Єви: «Адаме, де ти?».

Чоловік не завжди хоче бути першим. Там, де його мужність, його «чоловічість» зустрічаються з серйозним ризиком, він відходить набік і готовий бути на других ролях.

Я добре пам'ятаю, як на «страшному» екзамені хлопчачи пропускали вперед дівчат. Можна уявити, що так само хоробрі чоловіки льодовикового періоду пропускали наперед в печеру жінок і дітей, щоб ті з'ясували чи не гріються там, всередині, лев або ведмідь.

Справжній чоловік завжди повинен бути першим, щоб закрити собою від небезпеки слабкіших. Але навіть якщо небезпеки нема, він залишається першим — не для того, щоб зайти першим у двері, а щоб відчинити їх перед іншими; не для того, щоб першим сісти за стіл, а щоб відсунути стілець, посадити за стіл жінку і прислужувати їй. Іти першим потрібно не для того, щоб скористатися благами, а щоб послужити цими благами іншим, зустріти тих, хто йде услід за ним.

Як правило, першість чоловіків проявляється в іншому — вони поспішають з рішеннями, миттєво дратуються, бездумно вдаються до сили, кидають діло на половині дороги, швидко втомлюються і вимагають відпочинку. Навпаки, у роботі, витривалості, відповідальності жінки часто зберігають пальму першості.

Лякаючись відповідальності бути першим, боячись відповідати за все, чоловіки мияються з чужою, невласною їм роллю, і гублять себе. Від того, що чоловік не на місці, стираються ролі інших. Шануючи своїх батьків і виявляючи повагу до дружини, батько викликає повагу в своїх дітей. Відступаючи на другу роль, він змушує дружину бути першою, у чому потім її і звинувачує. Не виявляючи уваги, наставницької турботи до дітей, він міліє у своїх очах і втрачає авторитет в очах дітей.

Чи можна бути першим всюди — у сім'ї, на роботі, в церкві? Відповідальність першості пов'язана з великими, іноді непосильними перевантаженнями. Я не зустрічав людей, котрим однаково добре вдається бути першими всюди. Можна бути успішним майже скрізь, але не скрізь. Ті, хто працює цілодобово, — лікарі, бізнесмени, пастори, вчені — знають, що доведеться жертвувати сім'єю. Багатодітні

сім'ї знають, що комусь доведеться жертвувати творчими планами і кар'єрою.

Не думаю, що можна стати першим у всьому, але впевнений, що можна мінімізувати невдачі і проколи, можна докладати зусилля і розвиватися у найбільш вразливих напрямках.

Зустрічі, на яких обговорюються теми лідерства, мене швидше відштовхують, ніж приваблюють. Хочеться правдивішої розмови, тоді як на лідерських зустрічах ми бачимо усміхнені задоволені обличчя і чуємо казково позитивні історії, коли натомість у нашому житті не все так гарно. Картинка реального життя чоловіків явно не лакована, явно не для продажу.

Якось ми з моїм другом-пастором задумали провести форум невдах — для тих, хто пережив руйнування планів і чие життя не збігається з ідеалами. Поки що реалізувати цей задум ми не намілилися, але впевнений, що форум невдах зібрав би значно більше учасників, ніж «форум лідерів» чи «форум справжніх чоловіків».

Чесно дивлячись на себе в дзеркало, чоловік переживає гіркоту і біль від власної непридатності. Змінитися на краще, відновити свою гідність і «стати першим» можна лише частково. Це майже Сизифів труд — дертися вгору і потім знову падати вниз, надихатися і розчаровуватися, робити нові спроби і переживати все глибші депресії.

Та попри все робити це потрібно. Треба тренувати волю, треба рухатися, щоб не постаріти дочасно і не взятися цвіллю, щоб не скотитися на дно.

Але ось у чому проблема — замість того, щоб зайняти своє місце і бути першим у своєму колі, чоловік схильний боротися за чужі місця і чужу першість. Дорослішаючи, а потім і старіючи, чоловік, втративши першість у своїй сім'ї чи у своєму оточенні, прагне здобути її де завгодно — у битвах за красунь, посади, багатства, славу.

Справжня ж першість чоловіка досягається не в боротьбі за чуже місце, а у вірності своєму покликанню, своїй відповідальності щодо ближніх.

Першість або є або нема, її не можна завоювати, її потрібно берегти і виконувати. Першість — не стільки боротьба, скільки праця, не стільки привілей, скільки відповідальність. Але в цьому й полягає радість — коли ти йдеш не сам, коли ти ведеш за собою інших, коли ти служиш іншим.

Людина виявилася не на своєму місці відтоді, коли вона відмовила в першості Богові, коли перестала слухати Його. І з того часу всі перестали чути один одного: чоловік — Бога, дружина — чоловіка, діти — батька.

Парадоксальна правда полягає в тому, що стати першим щодо інших людей свого кола можна лише ставши другом Богові. Так побутові і міжособистісні питання зводяться до питання про Бога. Без Нього немає порядку ні в чому — ні в питаннях духовних, ні в питаннях соціальних.

Визнаючи Бога джерелом порядку і влади, підпорядковуючи Йому все своє життя, чоловік займає своє справжнє місце, на котрому і тільки на котрому він може бути першим.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

Влада язика

Слова — це не лише засіб для спілкування і передачі інформації. Слова надихають підбадьорюють, дають силу і надію. А це — принижують і вбивають. «Дехто говорить, мов коле мечем, язик же премудрих — то ліки» (Прип. 12:18).

Справді, те, що приносить життя чи «вбиває» нас, часто виходить з уст. «Від плоду уст своїх людина насичується добром» (Прип. 12:14).

Розповідають, якось прийшли до одної господині гості, а її не виявилось вдома, їх зустріла її дочка. У цієї господині було правило: ні про кого не говорити нічого поганого. Гості скористалися її відсутністю і почали пліткувати. Наприкінці вечірки вони визнали: «Думали, що добре повеселилися, а насправді добре «позлилися».

Ісус Христос сказав: «Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить» (Мт. 15:11). Те, що ми говоримо, виходить з нашого серця. І від надлишку серця промовляють уста. Поки людина не відкриє рота, ми судимо про неї з її манери, одягу, поведінки. Але як тільки вона заговорить, ми можемо визначити, чим вона «дихає». Недаремно кажуть, що зустрічають по одежі, а проводжають — за розумом.

«... Уста нерозумних глупоту висловлюють» (Прип. 15:2), «... губи премудрих їх стережуть» (Прип. 14:3). І хто широко розкриває свого рота (кричить, сперечається, виправдовується), тому біда.

Ви коли-небудь задумувалися, з чого починаються сварки? Всього-на-всього з одного чи кількох слів. Часто після великого скандалу починаєш згадувати, з чого все почалося. А проблеми ніякої й не було або вона відведеного яйця не варта, але слово за словом — і така пожежа розгорілася!

Недаремно наш язик апостол Яків порівнює зі стерном корабля. Як ми будемо ним користуватися, туди й «попливемо», тобто

такі будемо виходити з ситуації, що склалася, — або з ганьбою і скандалом, або з миром і славою.

«Лягідна відповідь гнів відвертає...» (Пр. 15:1). А зла — «сквернить усе тіло» (Як. 3:6), веде до розриву відносин, спричиняє душевні рани. Тому той, «хто хоче любити життя та бачити добрі дні (спокою, міцних сімей, добрих взаємовідносин), нехай стримує свого язика від лихого (обмовлень, лихослів'я, образливих слів) та уста свої від говорення підступу» (1 Петр. 3:10). «Не платіть злом за зло або лайкою за лайку, навпаки — благословляйте (тобто говоріть добре), знаючи, що на це вас покликано, щоб ви вспадували благословення» (1 Петр. 3:9).

Тому що, за вічним законом сіяння і жнив, що посіє людина, те вона й пожне. Образив — образив тебе, був ввічливий ти — пожав ввічливість з боку інших у стократ. Слова мають здатність матеріалізуватися. Як ти говориш про своїх дітей, такими вони й виростуть. Тому не проклинайте власних дітей. Слова батьків особливо впливають на життя дітей. Наші слова будують наше життя.

В історії XX століття сталася одна цікава подія. Розповідають, що в січні 1945 року американці не могли відповісти на контрнаступ німців в Арденах через сильний снігопад. Тоді генерал Паттон наказав капелану Третьої армії Джеймсу О'Нілу попросити Бога розігнати хмари.

Незабаром після початку молитви небо очистилося, і Паттон нагородив священика Бронзовою зіркою за вірцеве виконання службових обов'язків.

Римський кінь у космосі

Буває, іноді людина мучиться запитанням, чому те чи інше повинно бути саме таким, а не інакшим.

По боках космічного корабля «Кеннеді» розміщуються два двигуни по п'ять футів шириною. Конструктори корабля хотіли зробити ці двигуни ще ширшими, але не змогли. Чому?

Річ у тому, що ці двигуни доставлялися залізницею, яка проходила вузьким тунелем. Відстань між рейками була стандартна: 4 фути 8,5 дюйма, тому конструктори могли зробити двигуни тільки завширшки п'ять футів.

Виникає запитання: чому відстань між рейками — 4 фути 8,5 дюйма? Звідки взялася ця цифра?

Виявляється, залізницю в Штатах робили такою самою, як і в Англії, а в Англії залізничні вагони робили за тим же принципом, що й трамвайні. У свою чергу, перші трамваї вироблялися в Англії «за образом і подобою» конки. А довжина осі конки становила якраз 4 фути 8,5 дюйма!

Але чому саме стільки?

Тому що конки робили з таким роз-

рахунком, щоб їх осі потрапляли в колії на англійських дорогах, аби колеса менше зношувалися, а відстань між коліями в Англії становила 4 фути 8,5 дюйма.

Чому так?

Та просто дороги у Великобританії почали робити римляни, підводячи їх за розміром до своїх бойових колісниць. А довжина осі стандартної римської колісниць дорівнювала... правильно, 4 футам 8,5 дюйма!

Ну ось нарешті ми докопалися, звідки взявся цей розмір. Однак чому римлянам заохотилося робити свої колісниць з осями саме такої довжини?

А ось чому: у таку колісницю запрягали зазвичай двох коней. А 4 фути 8,5 дюйма — це розмір двох кіньських задів! Робити осі колісниць довгими було незручно, тому що це порушувало би рівновагу колісниць.

Отже, ось вам і відповідь на найперше запитання: навіть тепер, коли людина вийшла в космос, її найвищі технічні досягнення безпосередньо залежать від розміру кіньського задку двохтисячолітньої давнини!

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Щонеділі о 8:00 та о 16:00
ДИВІТЬСЯ

християнську телепередачу «Вірю»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква

www.bethesda-church.org

Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Чи є життя після смерті?

У свідченнях багатьох людей, що пережили клінічну смерть, можна побачити щось спільне: довгий тунель, по якому швидко летить людина (душа), і світло в кінці; або людина бачить своє тіло і близьких поруч, спостерігаючи за цим з боку; або вона чує незнайомі голоси... Усе це свідчить про те, що з приходом фізичної смерті наше життя не закінчується. Щоб краще усвідомити, хто ми, з чого складаємося і куди йдемо, звернімося до Святого Писання.

Бог створив людину за Своїм образом і подобою. Бог один, але Він існує в трьох іпостасях: як Отець, як Син і як Дух Святий. І людина, відповідно, — триєдина за своєю суттю. Вона має дух, душу й тіло.

«І створив Господь Бог людину з пороку земного», — так було створене наше тіло.

«І дихання життя вдихнув у ніздрі її», — через Божий подих ми одержали Його життя. Дух — це внутрішня глибина людської суті, це те, завдяки чому ми можемо осягнути невидиме і вічне, точка доторку до Бога.

«І стала людина живою душею». Душа — третій аспект нашої сутності, яка також включає в себе три функції: здатність думати (розум), відчувати (емоції), здатність творити і здатність до вільного вибору (воля).

Наше тіло — це лише тимчасове житло для духа і душі, котре апостол Павло називає храмом: «Чи не знаєте ви, що ви — Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто знівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той — то ви» (1 Кор. 3:16-17).

Святе Писання повідомляє, що коли ми помираємо, помирає лише наше тіло, фізична оболонка, повертаючись в землю, з якої колись було створене; а наше істинне «я», дух і душа, — живе вічно.

Бог — Той, Хто завідує процесом життя і смерті як на землі, так і у вічності. «Забираєш їх духа — вмирають вони та й вертаються до свого пороку. Посилаєш Ти Духа Свого — вони творяться, і Ти відновляєш обличчя землі», — так описує цей процес псаломспівець Давид.

Міжнародний Форум «Новомедіа»

Нові медіа і вічні цінності

Київ / 7-9 листопада / 2014

ПРАВДА ПЕРЕМАГАЄ

Мобілізація журналістів, редакторів, блогерів

Найкращі спікери, майстер-класи, дебати, презентації, церемонія нагородження, ярмарок вакансій, нові контакти

www.NovomediaForum.org +38 (044) 223-66-80

f b t v /novomediaforum

ЗАПИШІТЬСЯ ЗАВЧАСНО!

Телепрограму «Вірю» дивіться в Інтернеті на viru.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Запрошуємо

на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.; вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

**ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ**

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірю»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

№ 9 (188)
вересень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viru.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не закладає поділяє погляди авторів.